

VZDOR

časopis vykorisťovanej a utláčanej väčšiny

časopis vykorisťované a utiskované väčšiny

September / Zář 2012

www.VZDOR.org

★VZDOR

Úrad práce otvorený! Ráďte vstúpiť!

6. septembra sa vo Vranove nad Topľou uskutočnila demonštrácia prepustených šičiek a zamestnancov firmy SLOTEX Fashion. Hlavným organizátorom bol OZ KOVO. Demonštráciu prišli podporiť aj komunisti a sympatizanti z Vranova, Prešova a Košíc.

Približne 250 členný dav sa o desiatej hodine zhromaždil pred dnes už prázdny výrobnými halami SLOTEXu (za socializmu prosperujúci textilný podnik „Slovenka“). Na tomto mieste sa oficiálne začala demonštrácia príhovorom zástupcu OZ KOVO Jozefa Balicu. Ubezpečil vyhodnených zamestnancov, že pracovníci OZ KOVO im v ich ťažkej situácii poskytnú pomoc a rady, hlavne pri zaregistrovaní sa na úrade práce.

Odtiaľto sme spoločne vykročili na demonštračný pochod ulicami Vranova s odborárskymi a komunistickými transparentmi „ZA PRÁCU A ZA MZDU“, a „KAPITALIZMUS = BIEDA A HNUS“. Počas dvadsaťminútového pochodu dav skandoval heslá: „Chceme naše peniaze!“ a „Žiadame čo nám patrí!“.

Veľký záujem bol o propagačné materiály Komunistickej strany Slovenska a Socialistického zväzu mladých. V priebehu 10 minút sa rozdal vyše 200 letákov, ktoré si všetci účastníci neskôr sami podávali medzi sebou a pozorne čítali. Ako komunistov nás bez problémov prijali medzi seba, rozprávali sa s nami o svojich problémoch,

predovšetkým ako boli podvedení zo strany svojho zamestnávateľa, ktorý im 3 mesiace nevyplatil mzdu ani neodvádzal za nich odvody. Viacerí sa zaujímali aj o samotnú KSS a jej činnosť vo vranovskom okrese. Po rozhovore s niektorými členmi komunistickej organizácie vo Vranove prejavili záujem o vstup do

KSS.

Na záverečnom zhromaždení po demonštračnom pochode vystúpil predseda OZ KOVO Emil Machyna. Predovšetkým upozornil na potrebu posilňovať už existujúce odbory a zakladať aktívne odborové organizácie už od začiatku existencie každého podniku. Je veľkou chybou ak sú odbory založené až vo chvíli, keď už je naozaj zle – 5 minút po dvanástej. Vtedy je už naozaj neskoro. Každý podnikateľ musí od počiatku cítiť silu odborov, ktoré mu nesmú dať možnosť porušovaním platných zákonov okrádať zamestnancov.

Po oficiálnom ukončení sa išli všetci prepustení zamestnanci hromadne prihlásiť na úrad práce. Aj napriek tomu, že štvrtok je nestránkový deň bol otvorený len pre nich. Bola to taká trpká útecha na koniec demonštrácie. Zatvárame podniky, otvárame úrady práce. Ráďte vstúpiť.

Ivan GAELA

Z OBSAHU:

Situácia vo fabrike SLOTEX—Súčasná možnosť mladých—Prečo je Slovensko vzornou krajinou EÚ? - Rozpadne sa EÚ? - Jaké máme možnosti zmeniť súčasné pomery? - Je Anders Breivik tvárou budúcnosti? - Na Klause prý střílel komunist— K 68. Výročiu SNP—Stretnutie na moravsko-slovenskom pohraničí

★VZDOR

SLOTEX – ako to mohlo zájsť tak ďaleko?

Patrite medzi tých šťastnejších, ktorí majú v dnešnej dobe prácu? Skúste si predstaviť, že po celozávodnej dovolenke sa vrátite, no dozviete sa, že ste prepustený. Presne tak, ako všetci ostatní kolegovia. Toto sa stalo začiatkom týždňa šičkám vo Vranovskom SLOTEXE. Až potom, ako podnik úplne padol vyšli najavo neuveriteľné skutočnosti

Prípád SLOTEXU je odpoveďou pre všetkých, ktorí volajú po pochopení ťažkej situácie podnikateľov, či po ďalšom obmedzení práv zamestnancov. Postup majiteľa krásne odhaľuje, ako sa správa zamestnávateľ, ak jeho zamestnanci „majú pochopenie pre ťažké časy“, inak povedané, keď držia hubu a krok. Šičky nedostali mzdu za jún, júl a august. Mali pochopenie pre „zložitú situáciu v podniku“, boli ticho a pracovali. Ako sa im majiteľ odmenil? Vyhodil ich na dlažbu bez toho, aby im dal o tom včas vedieť. To je odmena za ich pochopenie? Prípád SLOTEXU nám ukazuje čo treba robiť, ak sú zamestnanci, čo i len trochu ukracovaní – treba jednat nekompromisne, tak nekompromisne ako jedná so zamestnancami ich zamestnávateľ!

Prípád SLOTEXU jasne ukazuje bezzubosť dnešných odborov. Pýtam sa, ako je možné, že na pracovisku odbory ani nefungovali a boli založené, až keď „išlo do tuhého“? Ako je možné, že v polovici

augusta zástupca vedenia odborov vyhlásil, že zamestnanci vstúpili do štrajkovej pohotovosti? Kedy konečne strasieme zo seba bremeno strachu a vstúpime do nekompromisného štrajku? Bez toho, aby sme museli prejsť fázou „štrajkovej pohotovosti“, „výstražného štrajku“ a podobných nezmyslov? Prečo včerajší protestný pochod nebol zorganizovaný už pri meškaní júlovej výplaty alebo po vyhlásení štrajkovej pohotovosti?

Prípád SLOTEXU je odpoveďou pre všetkých, ktorí pred voľbami (prípadne aj po nich) vzhládali k strane SMER-SD ako k ľavicovej strane. Ako vám SMER teraz pomôže?

Má parlamentnú väčšinu – zmení legislatívu tak, aby sa podobné prípady neopakovali?

Má obrovské finančné zdroje – využije aspoň minimálnu časť na to, aby pomohol Vranovčanom? Zaplatí im obhajcu v spore o nevyplatené mzdy?

Smer vytvoril jednotfarebnú vládu, vytvorí nové pracovné miesta, ak áno, aké? Nebude to len ďalší investor nalákaný na daňové úľavy, ktorý dá našim minimálnu mzdu a pri prvej príležitosti odsťahuje výrobu do lacnejších krajov? Toto sú sľubované ISTOTY?

Prípád SLOTEXU je odpoveďou na otázku ako (ne)funguje štát. Zahraničný investor si doslova roky

neplnil svoje záväzky voči Sociálnej a Zdravotnej poisťovni. Aký bol ich postup? Upomienky, postúpenia exekútorovi, ktorý vymohol len zlomok dlhu. Skús ty, milý čitateľ, meškať s platbou nájomného, s odvedením daní a pod. Na tebe si úrady zgustnú behom pár dní, no ak si KAPITALISTA, postihu sa môžeš úspešne vyhnúť.

Prípád SLOTEXU ukázal, že triedny boj nepatrí minulosti. Naopak, je aktuálnejší ako kedykoľvek predtým, len pracujúci sa boja, sú rozdelení, panuje medzi nimi rivalita a nedôvera. Preto šičky boli v tejto bitke na hlavu porazené.

Základom je uvedomiť si, že môj kolega má rovnaké pracovné problémy ako ja, že máme spoločného pošliapavateľa našich práv. Ak si to uvedomíte, ste len krok od toho, aby ste prestali medzi sebou súperiť a začali si navzájom veriť. Keď sa môžete spoľahnúť jeden na druhého, opadne z vás strach a môžete jednotne bojovať za lepšie podmienky, za vyššiu mzdu, alebo len za obyčajné práva, ktoré vám vyplývajú z pracovnej zmluvy a zákonov. Bojovať sa dá však len vtedy ak ste jednotní, pretože aj dnes, po 150 rokoch platí Marxove: „Pracujúci nemajú žiadnu moc, len moc svojho zjednotenia!“

Artur BEKMATOV

My pôjdeme do tankoch... na Biľaka!

Alojz Hlina sa stal známy najmä kvôli svojim protislotovským postojom. Kritizoval jeho správanie sa, vystupovanie na verejnosti, či výroky. Po marcových voľbách, ktoré znamenali koniec Slotovej poslaneckej kariéry, mu dokonca zorganizoval goodbye party.

V posledný augustový deň pritiahol Hlina starý sovietsky tank pred dom Vasilu Biľaka. Čo tým dokázal? Jednoznačne to, že od Slotových praktík nemá ďaleko.

Naopak, prekonáva ho. Pokým Slot len hovoril o tom, že nasadne do tanku a pôjde na Budapešť (aj to v podnapitom stave), Hlina skutočne nasadol na tank a prišiel pred Biľakov dom. Za triezva.

Nevadí mu, že slovenská armáda nemá už ani len tú T-72, na akej prišiel pred Biľakov dom.

Nevadí mu, že po 1989 si stovky zlodejov štátneho majetku postavili vily sto krát honosnejšie ako je tá Biľakova.

Nevadí mu, že za potraviny musíme doslova každý deň platiť stále viac. Nevadí mu, že máme 6. najvyššiu nezamestnanosť v EÚ.

Jemu, poslancovi NR SR, toto všetko nevadí. Vadí mu Biľak.

Artur BEKMATOV

Slobodné možnosti mladých

Podľa oficiálnych štatistík je dnes na Slovensku až 1/3 mladých ľudí nezamestnaná, čo je alarmujúce číslo. Na adresu mladých počúvame od starších rôzne názory. Jedni tvrdia, že mladí by si hneď predstavovali veľký nástupný plat. No na druhej strane si predstavme - kto chce pracovať za 300-400 eur mesačne? Iní tvrdia, že mladým nezávidia, pretože to v dnešnej dobe majú ťažké, ďalší vidia ako jedinou možnosť odísť do zahraničia. V škole ale i z úst oficiálnej všadeprítomnej propagandy často počúvame, aké máme dnes „v čase slobody“ možnosti, ako sa šikovní môžu mať dobre a tak ďalej. Reálny život však ukazuje, že ide len o formálne možnosti, napísané kdesi na papieri, no podmienky pre ich naplnenie tu nie sú.

Dnešný mladý človek, ak nejde o zbohatlíckeho synáčka, ktorému rodičia pomôžu rozbehnúť vlastnú firmu či mu nebudaj kúpia vlastný byt, alebo o človeka, ktorý niečo zdedil, nemá vlastne vôbec nič. Márne starší hovoria o tom, ako oni už mali skončenú školu, nastúpili do práce a zakladali rodinu. Dnes je veľkým problémom osamostatniť sa, mladí sa tlačia v rodičovských domoch, alebo sú radi, ak sa im podarí utiahnuť nejaký jednoizbový byt v podnájme, nieto ešte premýšľať nad zakladaním vlastnej rodiny. Jedným zo základných problémov je nájst si v ústave zakotvenú prácu. Niektorí povie: „Veď inzerátov je mnoho, kto chce prácu, nájde si“. Áno, inzerátov je mnoho, no na jednu ponuku čakajú stovky ľudí. Navyše zamestnávateľia chcú ľudí s praxou, nie absolventov škôl. Pre absolventov škôl nájdeme na tabuliach úradov práce, ale

i na internete ponuky ako obchodný zástupca, telefonista, poisťovanie, maximálne čašník, poprípade niekde v obchodnom dome, všetko väčšinou len brigádne či na dohodu. Pritom prvé vymenované ponuky sa rovnajú obťažovaniu ľudí s rôznymi produktmi a službami. Už som zažil aj takú situáciu, kedy sa jedna „obchodná zástupkyňa“ pýtala človeka, ktorý si akurát pri pokladni kupoval lístok na vlak, či už vyskúšal nemenovanú ústnu vodu. Sám som po skončení školy poslal nemalo žiadostí či už vo svojom vyštudovanom odbore, ale i mimo neho, no nedočkal som sa žiadnej odpovede či reakcie. Človek často musí mať známosť aj na to, aby robil pomocnú silu v kuchyni za dve eurá na hodinu. A to je ešte stále len hľadanie práce. Tí starší dobre vedia, že dnes aj keď máte prácu, ešte stále nemáte vyhraté. Ani fakt, že máte prácu nie je zárukou osamostatnenia sa. Pomer pracovných podmienok, miezd a cien tu nebudem rozoberať, pričom však treba dodať, že sú aj výnimky.

Faktom je aj to, že školy otvárajú mnohé nepotrebné odbory, kde majú absolventi problém po skončení štúdia uplatniť sa. Je to však začarovaný kruh. Školy tieto odbory otvárajú kvôli štátnym dotáciám, štát zasa posielal mladých na školy aj preto, aby neskončili hneď po strednej na úrade práce.

Pre rodinu s deťmi by mal byť štandardom aspoň 3-izbový byt. Pri pohľade na ceny nehnuteľností sa z neho stáva len akýsi ťažko dosiahnuteľný sen. Cena však aj tak nie je konečná, nakoľko parazitické banky ju cez meniace sa úroky a poplatky zdvihnú ešte o niekoľko tisícok

eur. Tie idú bankám len tak do vrečka za to, na čo sme mali kedysi úplne právo a čo bolo samozrejmosťou. Pre tých, ktorí nevedia, treba spomenúť, že bankám sa najskôr platia úroky a dlžná suma klesá len pomaly. Úroky si však banka každoročne počíta práve z dlžnej sumy. Akú máme teda možnosť? Vziať si hypotéku na 30 rokov a triasť sa o udržanie lepšie platenej práce? Týmto sa stávame otrokmi finančných inštitúcií. Nie je lepší štart do života ako pôžička na krku. Niektoré krajiny „vyspelej demokracie“ sú v tomto tak pokročilé, že mladý človek sa zadlží už počas štúdia, na ktoré si musí vziať pôžičku. Ľudia bez domovov a domy bez ľudí – to je realita súčasného režimu.

Čo nám teda ostáva? Smer Nemcko, Británia, Rakúsko, ktoré sú už aj tak plné kapitalizmom vyhnaných prisťahovalcov? Zrejme nič iné. Toto má byť riešenie? Generácia, ktorá práve vyrastá, ale i budúce, pociťta na svojej koži, čo znamená človek v kapitalizme, čo znamenajú tie „možnosti“, „sloboda“ či „demokracia“. Dôležité však je, či to tie generácie príjmu ako fakt, a popritom budú konzumovať režimovú propagandu a baviť sa bez vážnejšieho záujmu o zmenu, alebo či sa budúce generácie dokážu postaviť za seba a proti panstvu oligarchie. Práve nevedomosť, nezáujem, „apolitickosť“ – teda nechávať robiť politiku nepriateľa proti nám, sú najväčšou zbraňou dnešných mocných a túto zbraň naplno využívajú.

To, čo teraz zažívame, sú ešte len prvé prejavy otvorenej kapitalistickej diktatúry, ktorá sa prestáva tváriť demokraticky. To hlavné ešte len príde. **-SPI-**

Prečo je Slovensko vzornou krajinou EÚ?

Pretože kapitalistov ovládajúcich EÚ teší náš **vysoký ekonomický rast**. Naša klesajúca životná úroveň ich už nezaujíma a preto sa ňou netreba pri hodnotení zaoberať. Na ekonomickom raste sa podpisujú najmä zahraničné automobilky a iné firmy s daňovými prázdninami. Slováci sú pre nich lacnou pracovnou silou. Na jednej strane počúvame o ekonomickom raste a na strane druhej o prázdnej kase a "nutných" škrtoch. Vyrobíme viac, no nie pre seba. Vyberte si – buď lacná pracovná sila, alebo žiadna práca.

Pretože naša vláda na čele s Robertom Ficom je **100% loajálna EÚ**. Robert Fico sa snaží svedomito plniť všetky záväzky z Bruselu, najmä tie súvisiace s "konsolidáciou financií", no rešpektujúc kapitalistické vlastníctvo, kde niekoľkí dosahujú obrovské zisky z práce mnohých. Sám Fico schvaľuje Bruselom poža-

dované ďalšie posilnenie právomoci EÚ nad jednotlivými členskými štátmi. Ako sa takéto zákony presadzujú už poznáme z minulosti. Neprejde „euroústava“, tak prejde Lisabonská zmluva.

Pretože na Slovensku je **slabé triedne povedomie**. Zatiaľ čo naša vláda je schvaľovaním eurovalu solidárna s európskou finančnou oligarchiou (najmä nemeckými bankami), slovenskí pracujúci sú málo solidárni medzi sebou. Zatiaľ čo pracujúci v iných krajinách štrajkujú a organizujú sa aj v protisystémových odboroch (PAME v Grécku), na Slovensku ideme do ulíc, až keď je naozaj zle (napr. Slotex). Jednotlivé protesty sú separované (lekári, učiteľia) a sú ekonomického, no nie politického charakteru. Značná časť navyše verí oficiálnej propagande a naozaj sa domnieva, že za dlhy môže "lenivá južanská povaha". Slovenské odbory sú

zatiaľ len súčasťou buržoáznej demokracie, ktorej rámec nikdy neprekročia. Preto nie je možné, aby zastavili sociálny úpadok a ešte tu nie je sila (skutočne revolučná komunistická strana), ktorá má medzi pracujúcimi vplyv, dokáže vytvoriť revolučné odbory, s veľkým dosahom informovať o súčasnej situácii z triedneho hľadiska a nie zahmlieváním problémov, či hádzaním viny na iných; organizácia, ktorá na triednom základe dokáže viesť ako ekonomický, tak i politický boj.

Pravdu však nemá ani SaS, ktorá kritizuje euroval. Tá rada hovorí o zodpovednosti a vyrovnanom rozpočte, no nepozná sa na podstatu zadĺženia štátov v kapitalizme. Zastavenie daňových únikov, plytvania a netransparentnosti môžu zadĺženie len spomaliť, nie odstrániť. Ich návrhom je len nechať zadĺžené štáty (ktorých je čoraz viac) krachnúť. **-SPI-**

Strel'ba do baníkov v JAR – kto koho okráda?

Juhoafrická republika je krajina, v ktorej ešte prednedávnom panoval rasistický a fašistický režim – apartheid, podporovaný západnými magnátmi. Krajina a jej obyvateľstvo vyhralo boj s apartheidom na čele s Mandelom a mohla sa tak priradiť ku krajinám tretieho sveta, ktoré sa vyslobodili spod kolonizácie. Krajina, ktorá hostila majstrovstvá sveta vo futbale, ale aj posledný festival WFDY (Svetová

federácia demokratickej mládeže, ktorej členom je aj SZM), sa vyslobodila z okov, ktoré boli jasne zreteľné, no posunula sa na úroveň ďalších štátov tretieho sveta zmietaných neokolonializmom – teda kolonializmom ekonomickým, hoc krajina je formálne nezávislá.

A aj preto nerastné bohatstvo tak drahého kovu akým je platina, nepatrí Juhoafričanom, ale firme Lonmin. Sociálna situácia obyvateľstva je v zlom stave, Johannesburg patrí k mestám s najväčšou kriminalitou (priemerne vraj jedno prepádnutie za 7 sekúnd). Strel'ba do štrajkujúcich baníkov v bani na platinu bol najväčším masakrom od pádu apartheidu. Zabitých bolo 36 ľudí.

Polícia zásah ospravedlňuje tým, že baníci boli rozzúrení a vyzbrojení mačetaťmi tyčami. Polícia preto vraj musela zasiahnuť. Samozrejme po tom, ako ich vyzvala, aby sa vrátili do práce! Aká možnosť voľby! Ďalej sme sa dozvedeli, že nie zahraničný kapitál okráda baníkov, ale že baníci svojim štrajkom a požadovaním vyššej mzdy oberajú majiteľa (toto sme mohli počuť napríklad v TA3), zahraničnú

Policijný zásah počas štrajku

firmu Lonmin o obrovské zisky.

Uvedomujeme si vôbec, že ide o masaker viac ako tridsiatich ľudí? Koľko špiny a kritiky by bolo zo strany masmédií vznesenej, ak by sa niečo také stalo v krajine, ktorá prekáža Západu a najmä neoliberalizmu? Nevolali by na slovo vzatí odborníci a analytici z kadejakých „nezávislých“ inštitúcií po zmene systému? Spomeňme si, ako médiám ležalo v žalúdku, keď Chávez spravil presný opak – poslal armádu nie proti pracujúcim, ale proti kapitalistom. Tu dokonca nikto nebol zabitý, ale firma drancujúca prírodné zdroje a vynášajúca nemalé zisky do vrecák jedného, prešla do rúk Venezuelčanov.

Čo iné ako hnev ostáva vykorisťovaným v treťom svete? Veď sú nechani napospas tomu najkrutejšiemu kapitalizmu. Formu boja napokon neurčili baníci, ale ich nepriateľ, ktorý poslal políciu. Tam si monopoly môžu dovoliť to, čo si nemôžu dovoliť v tzv. „vyspelom svete“, na koľko situácia v týchto krajinách nikoho nezaujíma. Nie je tu ničím neobvyklým ani fyzická likvidácia odborárskych pre-

dákov. Dozvedeli by sme sa o štrajku či postavení týchto ľudí, ak by nedošlo k strel'be? Na to aby sa človek nahneval a rozzúril, potrebujeme nejaký dôvod a štrajkujúcich baníkov neodradila ani strel'ba. Nahnevani teda nie sú ani z nudy, ani z rozmaru. Baníci ukázali svoju uvedomelosť, zjednotili sa a nenechali sa vyhodit' z práce v ťažkej životnej situácii. (Najnovšie sa firma sa vyhráža, že tí, ktorí nenastúpia v pondelok do práce, budú vyhodení)

Aké právo má vôbec nejaký majiteľ firmy vlastniť nerastné bohatstvo krajiny? Mám potom aj ja právo vlastniť vzduch či všetku vodu sveta? Každý dňom štrajku baníci nehanebne okrádajú firmu Lonmin o obrovské čiastky, no sami nemajú pomaly z čoho žiť.

Na tomto masakri sa dá ukázkovo vysvetliť formálne „právo na názor“ v kapitalizme. Môžeme kričať, nadávať, no len pokiaľ ide o volanie na púšti bez efektu. Ale ak zistíme, že zo slov sa nenajeme a začneme konať, stretneme sa so silovými zložkami kapitalistického aparátu. Porozprávať sa, aké sú v práci neznesiteľné podmienky a potom sa do nej pekne vrátiť – zrejme aj s úsmevom na tvári a pracovným nasadením, to by sa im páčilo. Tak to má vyzeráť, to je ono!

Vyjadrujem baníkom plnú podporu a solidaritu, vládu JAR vyzývam k odvahe poslať políciu proti firme Lonmin a znárodniť bane.

Stanislav PIROŠÍK

Prohlášení Ministerstva zahraničních věcí Kuby

31. července zařadil Státní department Spojených států Kubu opětovně na svůj jednostranný a svévolný seznam „států podporujících mezinárodní terorismus“. Opět se ukázalo, že jediným smyslem udržování Kuby na tomto seznamu je snaha ospravedlnit politiku blokády proti naší zemi a přijmout nová opatření k pronásledování finančních a obchodních transakcí ve snaze zadusit kubánskou ekonomiku a dosadit režim, který by vyhovoval zájmům Spojených států.

Tentokrát se vláda Spojených států pokouší prodloužit tuto zdiskreditovanou praxi za pomoci nového pomlouvačného obvinění o údajně chybějících mechanismech kubánského bankovního systému k zamezení praní peněz a finančních transakcí spojených s terorismem.

Spojené státy touto lží zakrývají, že Kuba poskytuje pravidelně pravdivé a přesné informace příslušným orgánům Spojených národů k těmto i dalším otázkám týkajícím se boje s terorismem. S jasným zlým úmyslem také přehlížení, že vláda Kuby zcela nedávno, tj. v únoru 2012 opětovně předložila návrh, aby dojednali bilaterální program boje proti terorismu, na nějž vláda Spojených států neodpověděla.

Spojené státy nemají nejmenší morální právo nás soudit. Je více než známo, že americká vláda používá státního terorismu ve své politice proti Kubě jako zbraně, kterou způsobila 3478 osobám smrt a 2099 invaliditu, během své historie poskytla útočiště desítkám teroristů, z nichž někteří žijí na jejím území dodnes,

nespravedlivě vězní nebo zadržuje pět kubánských bojovníků proti terorismu. Spojené státy jsou také největší prádlnou peněz na planetě a chybějící regulace jejího finančního systému byla rozbuškou globální ekonomické krize.

Ministerstvo zahraničních vztahů důrazně odmítá, aby tak citlivá otázka, jakou je terorismus, byla využívána s mrzkým politickým záměrem proti Kubě, a žádá, aby vláda Spojených států přestala lhát a skoncovala s touto hanebnou praxí urážející kubánský lid a diskreditující věc mezinárodního boje proti terorismu.

Havana, 1. srpna 2012

Ako som sa (ne) zúčastnil zasadania na magistráte

V Košiciach komunisti už tretí týždeň úspešne organizujú petíciu proti zvyšovaniu cien cestovného v mestskej hromadnej doprave. Počas tohto obdobia sme sa pri podpisových akciách stretli aj s niektorými radovými zamestnancami Dopravného podniku mesta Košice. Petíciu nepodpisali, lebo by mohli mať problémy. Zato sa s nami otvorene rozprávali o situácii v dopravnom podniku. Aj napriek informačnému embargu zo strany vedenia DPMK sa medzi nich dostali niektoré informácie o pripravovanom osude verejnej dopravy v Košiciach.

Tá má postupne prejsť do rúk niektorej z finančných skupín (najpravdepodobnejšie J&T). Najprv bude zvýšené cestovné o 10% a zrušené najlacnejšie cestovné lístky na vzdialenosť štyroch zastávok. Zároveň dôjde k zrušeniu trolejbusovej dopravy a jej nahradeniu neekologickými autobusmi so spaľovacími motormi. Prirodzene, že pri ich kúpe za premrštenú cenu sa noví vlastníci z kruhov finančníkov nabalia, keďže majú akcie vo firme, ktorá tie autobusy predáva. Že tomu tak nie je môže veriť len blázon.

T a k t o d ô j d e k faktickému ovládnutiu dopravného podniku úzkou skupinou finančníkov. Získajú monopolné postavenie. Budú si môcť určovať ceny aké sa im zachce. Dopravný podnik sa z mestského podniku stane rýdzo súkromnou firmou, slúžiacou už nie obyvateľom mesta Košice a všetkým, ktorý používajú mestskú hromadnú dopravu, ale jeho majiteľom pre nabaľovanie sa na úkor už aj tak ožobráčených občanov.

Ako predseda Mestského výboru KSS Košice som sa snažil zistiť niečo bližšie o postoji vedenia mesta Košice k týmto zmenám. O vývoji hromadnej dopravy v Košiciach sa malo rokovať 12.09.2012 o 14 00 hod. na Magistráte mesta Košice na v poradí 9. zasadaní Finančnej komisie pri mestskom zastupiteľstve v Košiciach. Na tomto zasadaní mal vystúpiť zástupca DPMK so Stratégiou stabilizácie a rozvoja DPMK, a.s. a ďalším bodom Tarifa DPMK, a.s. pre mestskú hromadnú dopravu s platnosťou od 1.1. 2013.

Na toto zasadanie bola riadne uverejnená pozvánka na web stránke magistrátu. To značilo, že ide o zasadanie verejné s možnou účasťou radových občanov.

Priebeh tohto zasadania bol od počiatku zaujímavý. Ale poďme po poriadku.

Finančná komisia má 17 členov. V čase oficiálneho začiatku o 14 00 hod. boli prítomní 3 a ešte ja ako občan. Predseda finančnej komisie Ing. Štefan Lasky za koalíciu SMER, MOST-HÍD meškal asi 10 minút. Na tom by ešte nič tak strašného nebolo. Problém bol, že s ním prišli len ďalší 3 členovia komisie a ešte dvaja prizvaní hostia. Komisia so 6 prítomnými zo 17 nebola, ako sám konštatoval „už niekoľkokrát po sebe (!!!) uznášaniaschopná.“

Pri tak malom počte ľudí v miestnosti si ma ihneď všimol, a že vraj sa musia poradiť či ako radový občan môžem byť prítomný. Na moju námietku, že zasadanie komisie je verejné, lebo pozvánka bola predsa uverejnená na internete a nie je tam uvedené, že je len pre členov komisie a oficiálne prizvaných hostí sa ohradil, že je to chyba pracovníka, kto-

rý ju tam dal a mám počkať za dverami na ich rozhodnutie. Vraj je na to nejaký paragraf.

Vystúpiť mi nakoniec dovolili. Dostal som 5 minút. Slušne som poďakoval za možnosť vystúpiť, stručne sa predstavil kto som čo som (keď som povedal, že som komunista zbledli) a predniesol naše hlavné požiadavky týkajúce sa MHD v Košiciach:

Nesúhlasíme so zvyšovaním cien cestovného v mestskej hromadnej doprave v Košiciach a vyrovnávaním strát DPMK na účet cestujúcich radových občanov, obyvateľov mesta Košice, ktorí zlú ekonomickú situáciu v DPMK nespôsobili.

Sme proti tomu, aby straty spôsobené nezodpovedným hospodárením vedenia DPMK boli kryté dotáciami z prostriedkov mesta Košice.

Požadujeme, aby tieto prostriedky boli použité na modernizáciu a rozvoj

dopravnej siete v Košiciach. A potom aj sprievodný list zaslaný primátorovi Košíc Richardovi Rašimu.

Odpoveďou boli kamenné tváre. Čo ich rozosmialo bola moja požiadavka odovzdať kópiu predsedovi komisie proti podpisu. Taká nejaká stále sa usmievajúca prefarbená pomaľovaná blondínka, štihla asi 40 ročná sediaci blízko pána Laskiho poloerotickým hlasom odsekla, že na čo mi to je, že to bude v zápise zo sadania. Vidiac, že sa nemám k rýchlemu odchodu mi ten podpis s trpkým úsmevom napokon dal. Bol horúci deň tak som si v chladnej chodbe posedel 10 minút. Ostatní ostali vo vnútri. O čom sa mohli radiť ak neboli uznášaniaschopní? Žeby o tom ako naložia s našimi požiadavkami?

Nech je to tak či onak vychádza mi z toho takéto zhodnotenie na záver. Verejné orgány (obecné a mestské zastupiteľstvá, parlament a komisie okolo nich) sú len formálnym divadlom. Ako sa ukazuje niektoré dlhodobo nie sú schopné sa schádzať a pracovať, riešiť pod nich spadajúce aktuálne problémy. Kto potom skutočne vládne? Radoví občania skrz svojich volených zástupcov? Určite nie. Finančné skupiny a iné podnikavé bandy si robia čo chcú. Oni reálne vládnu. Sú majiteľmi kapitálu. Od toho kam a ako ho umiestnia závisí kto prežije a kto zahynie. Prirodzene idú na to chytro, mimo zraku verejnosti. Občanmi priamo volení verejní činitelia sú skôr reprezentanti než sila schopná čosi reálne presadiť. Skutočná rozhodovacia práca, riadenie sa deje v zákulisí, v komisiách, ktoré nikto priamo nezvolil. Občania o ich existencii a účelovej (ne) činnosti možno ani netušia. Kapitál má voľnú cestu pre svoje ciele. A triumfuje z toho všetkého finančník – špekulant.

„Vznik a rozvoj veľkých kapitalistických monopolov ide teda plnou parou všetkými prirodzenými i nadprirodzenými cestami. Utvára sa systematicky určitá delba práce medzi niekoľko finančných kráľov modernej kapitalistickej spoločnosti.“

„Monopol, keď už raz vznikol a disponuje miliardami preniká s absolútnou nevyhnutnosťou všetkými stránkami spoločenského života, nezávisle od politického zriadenia a od hocakých iných jednotlivostí.“

(V.I. Lenin – Imperializmus ako najvyššie štádium kapitalizmu)

Ivan GAJA
(Vďakčne krátené)

Rozsype se EU stejně jako absurdní dramatik?

Pozorní občané, nezasažení lehce průstřednou masmediální lží, sledují neblahé dění v Řecku. „Jsou líní, válejí se, pijí ouzo, žili si nad poměry a můžou si za to sami“, stíhá jedna pravicová propaganda druhou. Většina prázdných mozků lidských zdrojů, čekající na vzorné zaplnění předdefinovanými hesly, nyní bude postavena před volbu, co z hlavy vytěsnit, aby se vedle reklam, telenovel, olympiád a kultů osobností kuřáků a alkoholiků ujala v lebce také nezbytná manipulativní informace o Řecku. Neodpustím si poznámku, že vysypat z hlavy dramatika nebude nic složitějšího, byť byl po projížděce na lafetě napěchován do rovných třech uren. A to už je účtyhodný objem, na který se nezapomíná. Jelikož považují za velmi důležité, zabývat se problematikou EU, čtenář mi snad odpustí, pokud vynechám teoretizování o tom, zda by bylo technicky proveditelné z dramatikova popela uplácat bustu Vasila Biláka, i za cenu, že by to byl možná zdařilý pokus o vysvětlení kvantitativně – kvalitativní přeměny hmoty.

Jak se řada z nás domnívala v minulosti, řecký bankrot je předzvěstí něčeho, co by se dalo nazvat předvídatelným kolapsem, na který jsme upozorňovali vždy. Nelze brát žití lidí na lehkou váhu jako něco odehrávajícího se „tam venku“ nebo v „televizi“. Řecko je tvrdá realita lidí v konkrétních podmínkách konkrétní společensko-ekonomické formace. Je oknem nejen do budoucnosti EU jako celku, ale i děsivým příkladem toho, co mohou očekávat lidé v ČR.

V naší epoše globalizace nastávají některé společenské jevy, které je nutno vidět v širších souvislostech.

Evropou obchází strašidlo debtokracie, aneb nikým nevolený věřitel je nejlepším vládcem.

Řecký premiér Papandreu v roce 2011 oznámil, že o záchranném balíku EU rozhodnou voliči v prosincovém referendu. Trhy reagovaly prudkým propadem. To byl však slabý odvar oproti čerstvým událostem. Pokud bychom měli hovořit o demokracii či parlamentarismu, vlády se alespoň formálně zodpovídají svým voličům. V Řecku je to jiné - podléhají Mezinárodnímu měnovému fondu, Evropské komisi a Evropské centrální bance. Troika odchází z Řecka poté, co jí byla slíbena nová reformní a úsporná opatření, která budou podmínkou pro přijetí dalšího balíku 130 miliard eur. Koho by napadlo, že jednoho dne něco podobného, co zažívalo

Československo v období protektorátu, svými oblundnými rozměry přesáhne lokální limity a zachvátí znovu evropské země? Globalisté mají volné pole působnosti, což je dáno neexistencí ekvivalentního protipólu, který se zhroutil díky své neefektivní politické nadstavbě. Pod patou Troiky a soukromých věřitelů obyvatelé Řecka tvrdě snášejí něco, co bychom mohli nazvat globální korporativismus, jehož zájmem je, aby země prodělala masivní privatizace státního majetku, vyšší zpružnění trhů, a přes stát bylo věřitelům zpět do bank nalito co možná nejvíce z peněz obyvatel Evropy. Daňoví poplatníci EU zaplatili „na Řecko“ od roku 2010 asi 148 miliard eur. Zajímavá je ale skutečnost, že pouze třetina jde na vládní výdaje a zbytek držitelům dluhopisů. Existují také odhady, že 3/4 řeckého dluhu, 182 miliard eur, je u některého z věřitelů. Nemůže být vůbec řeč o tom, že by snad „pomoc“ ve výši 130 miliard eur byla použita na chod státu a vládních výdajů. Úvěrová architektura je vystavěna tak, že evropské finanční instituce půjčují Řecku peníze, aby jim je mohlo zpětně vrátit, samozřejmě s úrokem, a proto se nabízí myšlenka, zda někdy dojde k oddlužení. Někdy až mrazí z toho, jak pravicové lidské zdroje papouškují jednoduchá protirečká hesla, a přitom ten, kdo profituje na „mezinárodní pomoci“, která vůbec není pomocí státu, je někdo z jejich řad. Peníze z EU putují přímo a s výnosem do kapes věřitelů, zatímco na aténských ulicích umírají lidé. Ve výsledku bude znamenat tato strategie brutální osekání životní úrovně, ale i zvýšení zadlužení Řecka. Práva zaměstnanců, řeči o demokracii a svobodě budou planým výsměchem.

Důsledky globalistického eurofašismu v Řecku

U řeckých dluhopisů jsme si mohli zvykat prakticky na cokoli. Na konci roku 2011 překročily výnosy 100% a jednoleté dluhopisy byly na začátku roku 2012 obchodovány s neskutečným výnosem 369%. Takové prodražení půjčovaných peněz je určeno solventností daného dlužníka a současně ukazatel míry rizikovitosti cenného papíru. Ratingové agentury jsou neúprosné. Řecko bude zcela jistě z eurozóny vyraženo a ponecháno k bankrotu, jakmile propere dostatek peněz. Primárně v celé záležitosti jde pouze o uspokojení potřeb věřitelů a veškeré nalívání peněz do Řecka nemá vůbec nějaký záchranný nebo oddlužovací efekt. Záměrem Troiky bude snaha zabránit podobnému znehodnocení, jako tomu bylo u výměny

dluhopisů za nové s nižší nominální hodnotou a delší dobou splatnosti. Jediný oddlužovací efekt však měla právě výměna dluhopisů. Mezi věřiteli jsou BNP Paribas, DeutscheBank, Commerzbank, National Bank of Greece, Eurobank EFG, Allianz a Greyllock Capital Management.

Úsporná opatření v Řecku:

1. Změny postihnou kvalitu vzdělávacího systému, kde by mělo nastat zrušení či sloučení asi 2000 škol.
2. Omezení v nabírání nových státních zaměstnanců. Politika snižování nadměrného počtu zaměstnanců.
3. Posunutí věku odchodu do důchodu z 61 na 65 let.
4. Sociální role státu bude na výdajové straně chudší o 1.3 miliard eur. V roce 2013 a 2014 celkově o 2 miliardy eur.
5. Privatizace strategických podniků jako jsou banky, telekomunikační společnosti, pošty, vodárenské společnosti, elektrárny a rafinerie.
6. Na zdravotnictví se seškrtaří v rozmezí let 2012-2015 asi 2 miliardy eur.
7. Daň z přidané hodnoty se z původních 19% zvýší na 23%.

Ekonomická úroveň, do které obyvatelstvo vehnal kapitalismus, by se dala přirovnat k válečnému stavu. Na ulicích bezdomovci, mladí lidé jako novodobá ztracená generace. Některé veřejné služby nefungují a kolabují. Upálený důchodce a opuštěné děti jsou asi nejsmutnější skutečností. Vysoká sebevraždnost vzrostla o 40%, u lidí končících na ulici se objevuje i tuberkulóza. Děti se ocitají bez rodičů, protože ti je nemají jak uživit a vrhají je do útulků. Lidé trpí depresemi (zhruba každý 4. muž či žena) vlivem špatných pracovních podmínek, snižováním mezd, zadlužením, ale především přenášením daňového břemena z kapitalistů na domácnosti. Jedinou možností na záchranu Řecka je odmítnutí všech úvěrů, zrušení všech dluhů (převážně těch vůči MMF a EU), opuštění eura a EU, masivní znárodnování (tedy opak toho, co požaduje EU a MMF) a přijetí drachmy. Prozatím eurofašismus nahrává kapitalistům, protože snižování ceny pracovní síly připomíná spíš brutální vnitřní devalvaci.

3... 2... 1... kdo bude dál?

Španělsko si půjčuje peníze nejdražší od roku 1999, avšak stojí za zmínku, že rychlost zadlužování je obrovská. Připomeňme si, že v roce 2007 bylo zadlužení Španělska 36.3% HDP, v roce 2011 je to již 68.5% HDP a nyní šplhá až k 73% HDP. Ještě v květnu 2012 byly výnosy u tříletých a čtyřletých dluhopisů někde u

pěti procent, dnes je však těsně pod hranicí sedmi procent. Jestliže si pokládáte otázku, kdo by po Řecku mohl být další, na kom by se finanční kapitalisté mohli obohatit, prst MMF ukáže zřejmě na Španělsko, které oproti Řecku bude penězi daňových poplatníků EU financovat banky přímo, a to nově schváleným úvěrem 100 miliard eur. Nezaměstnanost mladých lidí, 46%, to ovšem nevyřeší. Ani Itálie nezahálí a obchoduje své desetileté dluhopisy s výnosem šesti procent a její státní dluh se pohybuje někde u 120% HDP. Postará se Itálie o zbankrotovanou Sicílii?

Eurofašisté se vrátili, ale ne s kanony, nýbrž s eurem

Vydělá na tom vůdce novodobého protektorátu Německo, ale také finanční oligarchie, která je zafixována na úvěrování zadluženým zemím. Výhody, které krize Německu přináší, bychom mohli označit jako výhody bezpečného ostrůvku v neklidném a rozbouřeném moři. Vezměme si za příklad německou ekonomiku, která z investičního hlediska poskytuje investorům jistotu zdravých veřejných financí. V době, kdy jsou země jako Itálie, Řecko, Španělsko fackovány a půjčování si peněz jim je drahé, pro Německo není problém emitovat desetileté dluhopisy s úrokem 1,5 % nebo dokonce s negativním výnosem, a v praxi se jeví, že investoři platí takové ekonomice za to, že jí mohou půjčit. Německo díky úrokovým sazbám ušetřilo několik miliard, avšak krize vydělala podle některých odhadů Německu zhruba 100 miliard eur. V Německu je nízká nezaměstnanost někde kolem osmi procent.

Hlubší integrace a Spojené státy evropské jsou předzvěst dezintegrace, rozpadu a možná i války.

Abychom si ujasnili některé záležitosti, musíme nejdříve poukázat na drtivou většinu pravicových hlupáků, kteří cokoliv nepyšníciho se deregulovanou kapitalistickou základnou 19. století označují za socialismus nebo komunismus. Záporné hodnoty IQ zaznamenáváme povětšinou v řadách klausovské Strany svobodných občanů, vedené jeho „ball-lickerem“ Machem. Neoliberálové tvrdí, že EU je komunistický počin a že všude panuje tvrdý socialismus. Co čekat od hradního ideologa SSO, který na komunistickém prognostickém ústavu trávil času více, než kdo jiný a neváhá označit zeleninový salát nebo kuře za levicový produkt.

Socialismus v EU skutečně není. Blud pravicové logiky lze vyvrátit existencí soukromého vlastnictví výrobních pro-

středků, ale i nadstavbou, která je buržoazního typu ve všech členských státech. Pravicoví hujeři od Svobodných jsou mnohdy pravicová chudina, firmy nevlastníci a holým pozadím oplývající, která si neuvědomuje, že za osmi hodinovou pracovní dobu, vyšší mzdy a jiné výdobytky v historii někdo kdysi bojoval, někdo tu kupní sílu zvýšil, někdo ten rozvoj umožnil a postupně mocnářům jejich vliv odňal. Podle pravicové logiky by tedy i vyplácení mezd byl socialismus, protože nějaké sociální hnutí kdysi v otrokářské společnosti za svoje práva bojovalo. Z našeho úhlu pohledu je pravdou, že přerozdělování zdrojů při neexistenci celospolečenské základny, plánovaného hospodářství a kooperace členských států je katastrofa. Dokonce jednotná měna v rozdílných ekonomikách a individuálních fiskálních politikách členských zemí nemůže nikdy za této konstelace existovat, jelikož neexistují nástroje jak tlumit hospodářské ořesy, které je schopna kompenzovat centrální banka pomocí vlastní monetární politiky. EU má částečnou možnost k přežití, a tou je přenesení všech vládních pravomocí členských států, včetně kontroly rozpočtů, na Brusel. S tím však soudný občan nemůže a ani nesmí souhlasit. Takováto centralizace ani zdaleka nevyřeší jádro problému EU, kterým jsou subsystémové a systémové produkční rozpory zboží výroby. EU tak za dosavadního stavu je odsouzena k zániku, byť se bude Německo a Francie své kolonie snažit udržet za každou cenu. Udržení EU tak jak je, nemůže být v rámci kapitalistického paskvilu řešitelné. Na jedné straně nad každým členským státem visí hrozba nedostatečné konkurenceschopnosti na vnitrostátních trzích, a na straně druhé panuje strach z jiných tržních evropských konkurentů. EU potom vystupuje jako konkurent vůči jiným, třeba Číně, USA, zemím Latinské Ameriky atd. Vše vrcholí tím způsobem, že nastává lepení systémových vad a nalívání peněz do zkrachovalých členských států, které měly tu smůlu, že uvnitř EU nebyly dostatečně silné a konkurenceschopné. Je normální a udržitelný systém, který je sám sobě ekonomicky naprosto nepřátelský? Určitě ne.

Každý členský stát EU čelí důsledkům kapitalistického výrobního procesu. Jednotliví kapitalisté, uvnitř každého státu, kteří chtějí být žádanými dodavateli nebo subdodavateli a udržet si tak poptávku po svých produktech, musí mít levné fixní a variabilní náklady. Kapitalista, který si chce udržet tržní pozici na lokálním nebo globálním trhu, je nucen svádět s ostatními kapitalisty konkurenční boj, a proto je nucen nejenom snižovat cenu pracovní síly, ale i likvidovat pracovní sílu. Takový

systém plodí nezaměstnanost, která tlačí cenu práce dolů, ochuzuje příjmové rámce rozpočtů daných států o nevybrané zdanění příjmů fyzických osob a výběry na pojistném atd. Naopak zatěžuje výdajovou stránku rozpočtů sociální výdaji a dávkami v nezaměstnanosti. Nejzávažnějším problémem je, že láme svoji vlastní páteř spotřeby, která je v každém ekonomickém systému nejdůležitějším faktorem.

Nedávno jsem někde četl nějaký Engelsův text, v kterém hovoří o tom, že za jeho období se krize periodicky opakovaly v rozmezí 4 – 7 let, avšak jak víme, dnes se krize opakují v rozmezí několika dekád. Proč není perioda kratší než dříve, když produktivita práce historickým a vědeckým vývojem vzrostla? Jednoduše proto, že platí Einsteinovo rozdělení krizí na:

1. krize z nadvýroby
2. krize z nadvýroby – zdánlivá

Albert Einstein rozlišoval krizi z nadvýroby a krizi kupní síly. Zatímco „krize z nadvýroby“ má kořen v anarchii kapitalistického produkčního procesu, který je schopen uspokojit potřeby obyvatelstva, avšak neustálou zboží ejakulací zaplavuje trhy, „krize z nadvýroby – zdánlivá“ je stav, kdy potřeby obyvatelstva nejsou prostřednictvím trhu uspokojovány právě pro nedostatek jeho kupní síly, za kterou jsou odpovědní právě kapitalisté. Je to logický důsledek rozporů kapitalistické výroby, likvidace výrobních sil, přelévání výnosů z práce do kapitálu, což přiznal nedávno i ekonom Roubini. Například z tohoto důvodu nebude možné EU udržet na ekonomické bázi stabilní, přestože dojde na hlubší politickou centralizaci a integraci.

Evropská unie je unií oligarchie globálních kapitalistů, bankéřů a monopolistů, jejichž plány jsou v rozporu s plány lokálních kapitalistů. Všimněme si u nás stran ODS a TOP 09. ODS představuje jistý druh pravicových lokálních konzervativců a kapitalistů, kteří EU spíše kritizují, kdežto TOP 09 je pro hlubší globalizační prvky. Je to podobné, jako když je maloburžoazní živel drcen velkokapitalistou, který užívá své konkurenční výhody. Podnikatelé jsou paradoxně i jako třída vůči sobě ve vzájemném antagonismu. Značně viditelné je to u zemědělců, kteří jsou likvidováni velkými producenty potravin, nebo u malých obchodů, které jsou odbourávány supermarketů.

...dokončení v budoucím čísle

Dalibor ŠPIDLA

Jaké máme možnosti změnit současné poměry?

...dokončení z minulého čísla

Návrhy současných alternativ a iniciativ

Oklikou se nyní vracím k začátku článku. Co přináší současné nejviditelnější a nejprotlačovanější (kým a proč?) alternativy, iniciativy a organizace, prohlašující se za opozici vůči stávajícím poměrům (ProAlt, Alternativa zdola, částečně i Holešovská výzva, organizace SPaS)? Návrat k sociálnímu státu, vyšší progresivní zdanění, „skutečnou“ demokracii, odvolání současné vlády, daně z finančních transakcí apod. V zásadě tedy nic jiného, než většina sociálně demokratických a socialistických stran a hnutí v zemích, o nichž mluvíme. Jaká byla a je jejich praxe, jsme se zmínili. Naši „opozičníci“ často argumentují tím, že v 80. letech 20. století činily výdaje do sociální oblasti v západoevropských státech až čtyřnásobek výdajů současných, že velkopodnikatelé po 2. světové válce platili v USA až 90% daně z příjmů, že někteří současní kapitalisté jsou natolik lidští, že chtějí platit vyšší daně z příjmů (Warren Buffet), že sociální stát tedy není neufinancovatelný a jedná se stále o živý projekt. My můžeme říci, ano, sociální stát by nebyl neufinancovatelný, kdyby ho buržoazie měla důvod platit. Stát, ovládaný monopoly (buržoazní stát), ho platit v současné době nepotřebuje, pokud se k vládě dostanou politické síly upřímně (naivně i nebezpečně) chtějící udržet prostřednictvím státu třídní boj na uzdě (a jistou úroveň sociálního smíru), nemají prostředky na tyto „drobky ze stolu“, protože stát je závislý na daních, které buržoazie ve velké míře v současné době platit nechce a nebude (i z toho důvodu dochází k rozsáhlým daňovým únikům a k nedoplatkům i v případě relativně nízkých příjmů daní - v ČR při daních z příjmů ve výši 15% u fyzických osob - reálně však kvůli základu daně, tzv. superhrubé mzdě, asi 23% - a 19% u právnických osob tvořily nedoplatky v r. 2010 170 mld. Kč). Proto jsme svědky útěků za levnější pracovní silou, do daňových rájů a jiných, pro monopoly výhodnějších zemí. Kapitál zkrátka není ničím a nikým nucen, jako po r. 1945 a později, aby uchránil své pozice a zisky, vyšší daně platit. Je v nástupu, globalizován v mocné celky, válčující národní státy a jejich pravomoci, pochodující přes hlavy komunistického a dělnického hnutí, které je v rozvalu. Naprosto ahistoricky v tomto případě upozorňovat na placení daní americkým kapitálem po r.

1945 je k pláči, situace smích nemožná. Přimět kapitál, aby platil svůj vlastní taktický ústup na základě tlaku jím ovládaného státního aparátu (např. vítězstvím tzv. antikapitalistických stran ve volbách), který povětšinou nevlastní rozsáhlejší množství výrobních prostředků (coby další zdroj svých financí), v praxi nejenže nefunguje, jak jsme se pokusili dokázat na několika příkladech, ale fungovat nemůže. To, co si dělnická třída a její spojenci na kapitálu nevybojovala a nevybojuje, to nebude mít. Tak hovoří zkušenosti. Zmíněné strany a síly z vedlejšího pódia tedy v podstatě současný systém zachraňují, posilují ve velké části společnosti iluze, naivitu a nesprávná očekávání. Jediné, čeho jsou schopny při největším vypětí svých fyzických i duševních sil, a za předpokladu, že se mezi nimi najdou i charakterní osobnosti, je dílčí zpomalení současných protilidových procesů.

Obecná východiska ke změně současných poměrů

Nechci na naše čtenáře působit jako zarytý pesimista, pokud je však nechci klamat, musím jim říci tvrdou pravdu. Jestliže chceme současné poměry změnit, musíme začít s naší činností a aktivitami co nejdříve, pokud možno ihned (a nejen v naší zemi, v Československu). Nebojím se odhadnout, že možnosti změny jsou v současnosti mnohem obtížnější, než kdykoliv v minulosti, což jsem se výše pokusil dokázat. Existují však. Komplexnější změny nesystémového charakteru, ale i změny revoluční, v minulosti probíhaly i s využitím (u revolučních dočasných) buržoazně demokratických orgánů, tedy i voleb. Pro jejich úspěšnost však byly klíčové podmínky, které dnes téměř neplatí: existence dělnického hnutí (zásadových odborů a jiných dělnických organizací), organizovaného proletariátu a zásadově komunistické či dělnické strany, zkušené z úspěšných i neúspěšných bojů, její tlak „zdola“ i „shora“; mezinárodní organizace komunistických a dělnických stran, její vedoucí centrum v zemi s nejkvalitnější a nejvlivnější stranou, jako opora, působící na rozsáhlém území; využití krizové situace kapitalismu, tlaku na něj, zkušenosti z tohoto působení. Obtížnost změn v současné době v českých zemích, na Slovensku, ale i v Evropě, je způsobena jednak tím, že v Evropě neexistuje ani jedna vlivná komunistická či dělnická strana, která by tyto podmínky splňovala, mezinárodní sjednocení iniciovala a svou autoritou zaštiťovala a krizi dokázala vyu-

žívat, jednak zesílením kapitálu a jeho center, o němž jsem psal výše. Proto všeobecná krize kapitalismu zastihla nepřipravenou nejen buržoazní levici sociálně demokratických stran, závislých na současně ofenzivě kapitálu, ale i levici komunistickou, která krizi obecně řečeno neokázala využít.

Možností změny v československém prostoru je tedy vytvoření dělnického hnutí, odborů, zásadově komunistické strany, získání zkušeností ze sociálních bojů, současně s tím snaha o propojení a vytvoření mezinárodní komunistické organizace, rozšířené různými druhy moderních revizionismů (pravicových i tzv. levicových). Krátkodobými a střednědobými cíli takového hnutí by nebyla revoluce, jak nás mnozí s výsměchem napadají, ale právě prostřednictvím splnění těchto podmínek, tlaku zdola, shora i koordinovaného mezinárodního postupu zastavení protilidových tendencí, jejich obrácení pokrokovým a proletářským směrem. Pakliže proletariát získá tolik síly, jakou měl v mnohých zemích před několika desítkami let, měl by se poučit ze zkušenosti a úskočnosti kapitálu v případě tzv. sociálního státu. Měl by chápat, a my se budeme snažit tuto skutečnost vysvětlovat, že sociální stát nebyl ničím jiným, než taktikou monopolů k zachráněním svých pozic a zisků, dokud k tomu byly tlačeny. Bude-li rozvrstvení třídních sil v budoucnu stejné, není důvod, aby se většina společnosti nechala opět uplácat bez možnosti svého osvobození ze jha kapitálu. Nemusí jít ihned nutně o proletářskou revoluci, může se jednat zpočátku o určitou přechodnou formu uspořádání státu, z minulosti známou jako lidová demokracie, nebo o národně osvobozenec-ký boj. Ten je nejen v členských zemích EU, které jsou koloniemi zahraničních monopolů, EU ovládajících, navýsost důležitý. Příklady Řecka, Portugalska, Slovenska, ale i ČR, kde 52% legislativy tvoří převzaté směrnice EU, více než 70% hospodářství vlastní zahraniční kapitál a ze země ročně uniká až 200 mld. Kč zisků zahraničních společností, ukazuje, že je národně osvobozenec-ký boj značně aktuálním úkolem a objektivní nutností, nemají-li být tyto země po všech stránkách kolonizovány. Hovořit v takovém případě o suverenitě, nezávislosti či samostatnosti státu je úsměvné. Odnárodnování, kosmopolitismus (světoobčanství), plodící na druhé straně nacionalismus a fašismus, jsou na programu dění v československém prostoru více než deset let a budou, pokud se těmto jevům nepostavíme, pokračovat i nadále.

Jestliže často slýcháme, že změna

není možná v jednej jedinej zemi, že musí prebehnúť v širšom mezinárodnom kontextu, majú autoři týchto výrokov často na mysli dva své postoje a jeden princíp, ktorý nechťj čápat: chťj čekat na podnět ke své činnosti ze zahraničí a sami v tomto ohledu nečinit nic, nebo dělat velmi málo; spoléhají na EU, jakožto záruku budoucí socialistické změny a integrace. Tito falešní proroci nechápou nebo chápát nechťj, že budování široké, proletářské organizace v československém prostoru bude působit a může vyvolat podobné tendence i v okolních zemích, tedy že

my sami můžeme vysílat podněty do zahraničí. Kdo vkládá naděje v EU, zapomíná, proč začala v 50. letech 20. století vznikat: jako integrace velkých kapitalistických zemí a jejich monopolů (Francie, Německo) proti silnému dělnickému hnutí na jedné straně, existenci socialistického tábora a SSSR na straně druhé a konečně jako cesta k vytvoření globalizovaného imperialistického bloku, soupeřícího s USA a dalšími bloky. Takovou instituci není možné, podobně jako buržoazní stát, postupně změnit a reformovat. Jedinou cestou je ji zrušit a postupovat cestou inte-

grace ve prospěch a za účasti většiny utlačovaných a vykořisťovaných lidí, cestou internacionální spolupráce a obrany proti nebezpečím z center, kterým se vymanění se z jejich okovů, dosahu jejich kapitálu nebude líbit. To je ovšem čirá spekulace, k těmto cílům vede velmi dlouhá cesta. Nastoupit na ni, dokud není svět zničen ekologickou či válečnou katastrofou celosvětového rázu, aby nebyl ničen lokálními konflikty a neštěstími, je úkolem, do něhož se vrháme.

Jaromír JANDÁK

Je Anders Breivik tvárou budoucnosti?

Dňa 24. 8. 2012 odsúdila nórska justícia Andersa Behringa Breivika na 21 rokov odňatia slobody. Napriek tomu, že v našich končinách sa takéto obdobie strávené vo väzení môže zdať naplúťim do očí rodinám obetí (Breivik zabil 77 ľudí, odsedí si teda približne 3 mesiace a 1 týždeň, za každého mŕtveho), v Nórsku sa jedná o najvyšší možný trest.

Nie je cieľom tohto zamyslenia emocionálne pôsobiť na nervy čitateľa, tak ako nie je jeho cieľom naopak akákoľvek obhajoba tohto zločinu (v konečnom dôsledku by možno obhajobu potreboval i „trest“ samotný). Autorovým zámerom je naopak ukázať osobu Andersa Breivika ako súčasť komplexného, spoločenského celku, ako jeho súčiastku a do značnej miery i produkt.

Breivik sa pred verejnosťou nikdy neprezentoval ani neprezentuje ako len tak nejaký zločinec. Svojim skutkom dodáva pátos a zmysel tým, že ich vykresľuje ako akt individuálnej vzbury a samého seba ako osamelého strelca v zákope svojho geta, ako niekoho, kto bráni svoju vlasť, kultúru a hodnoty. Ak sa začítame do jeho manifestu, ktorý uverejnil na internete a do iných jeho vyhlásení, stačí sa na chvíľu hlbšie zamyslieť a uvedomíme si, že ide o skutočne nesmierne pestrú zmes rôznych názorov, ktoré dohromady akoby nedávali zmysel. Pozrime sa na ne teda bližšie. V prvom rade Breivik poukazuje na zvýšené miesto arabských imigrantov v Európe a na hrozbu, ktorú predstavuje pre európanstvo islam. Uznávam, že imigrácia, neteší ani mňa osobne, no som presvedčený, že ešte menej teší samotných imigrantov. Imigranti prichádzajú do Európy skúsiť šťastie v podnikaní, no najmä ako lacná pracovná sila. Dôvod je veľmi jednoduchý. Imperialistická kolonizácia arabských krajín Spojenými štátmi americkými a agresia izraelského štátu vyhnali týchto ľudí z ich domovov a priviedli ich sem. Avšak tento dôvod Breivik nevidí.

Namiesto toho viní z imigrácie tzv. „kultúrnych marxistov“. Úprimne sa priznám dlho som premýšľal nad tým, čo presne Breivik týmto pojmom myslí, no neprišiel som na to a silne pochybujem, že je to jasné samotnému Breivikovi. Zrejme však myslí humanistické ľavicové hnutia, ktoré nerozumne podporujú prisťahovalectvo bez poukázania na jeho príčiny. Avšak to s marxizmom nemá nič spoločné. Marxistická teória hovorí o potrebe revolúcie za účelom zvrhnutia kapitalizmu, a teda odstránenia podmienok, ktoré dnes imigráciu zapríčiňujú (kolonizácia ekonomicky nezávislých území na Blízkom Východe, dopyt po lacnej pracovnej sile a pod.). Teda marxisti musia cítiť prirodzenú potrebu urobiť pracujúcich všetkých krajín najprv pánmi vo svojich vlastných krajinách.

Breivik ako predstaviteľ strednej triedy nie je konfrontovaný s pustošivou ekonomikou, na ktorej stojí jeho vlastná existencia. Preto ak hrozí nebezpečenstvo, že jeho sociálny status (kvôli množeniu sa imigrantov a ich ekonomických aktivít) upadne, nevidí jeho príčiny v ekonomii a vo vykořisťovaní, ale vo fiktívnych dôvodoch, v dôvodoch ideologických ako je aj kultúra. Európsku kultúru však nerozdeľtáva kultúra východná či islam, ale ekonomické zriadenie, ktoré pripravuje čoraz viac ľudí o prácu, živobytie i dôstojnosť. Toto Breivik nevidí a vidieť nemôže. Preto rieši problémy ideologickou manifestáciou zvýraznenou teroristickým útokom. Ak sumarizujeme ďalšie jeho názory dôjdeme k zaujímavým až komickým kombináciám. Breivik ako člen protestantskej cirkvi, vyjadruje opovrhnutie voči jej autorite a vyjadruje sympatie autorite pápeža a rímskokatolíckej cirkvi, ktorej kríž je symbolom križiackeho boja proti moslimom. Možno sa pozastaviť nad tým, čo má s križiakmi spoločné človek, ktorý nemá problém povraždiť pubertálne deti, ale v tejto chvíli na to nie je miesto. Na-

priek tomu, že rímskokatolícka cirkev je odporcom proklamovanej homosexuality, Breivik sa nikdy pred svojimi priateľmi netajil sympatiami voči komunite gayov, a niektorí jeho priatelia potvrdili, že sám Breivik na nich často pôsobil veľmi podobným dojmom. Dokonca vraj uvažoval o plastickej operácii nosa. Breivik bol dokonca slobodomurárom, teda členom organizácie, ktorá vyhlásila boj na život a na smrť akémukoľvek náboženstvu.

Ďalšia vec, ktorá nie je konzistentná s pozíciou pravicového extrémistu je Breivikov pozitívny vzťah k Izraelu, ako k domovu židovstva, prameňa kresťanských hodnôt. Že pravicoví extrémisti prechovávajú voči Izraelu a židovskému národu negatívne postoje, nie je treba zdôrazňovať.

Tieto príklady nám stačia na to, aby sme došli k niekoľkým záverom. Anders Behring Breivik nie je politický väzeň a svoje činy nespáchal z pocitu národnej hrdosti a zo strachu o identitu Európy. Je to príslušník strednej triedy, vrstvy medzi pracujúcou triedou a triedou veľkých kapitalistov, ktorý sa v istých momentoch takmer dotýka vysokého bydielka smotánky, no vzápätí znova padá a ocitá sa nad priepasťou bankrotu, chudoby, hrozí mu pád medzi obyčajných nemajetných pracujúcich (a to napriek tomu, že sociálny model v Nórsku je jedným z najsilnejších v Európe). Anders Breivik neodmieta moslimov v Európe, pretože by snáď predstavovali smrteľnú hrozbu pre západnú civilizáciu. Odmieta moslimov pretože predstavujú hrozbu pre jeho vlastnú osobu,

jeho vlastné spoločenské a ekonomické postavenie.

Je prirodzené, že v stave neistoty podlieha ľudská bytosť ľahšie manipulácii a sugescii. Táto neistota spolu so samotárskou povahou Breivika z neho urobili vhodný terč najrôznejších vplyvov. Ako rozhladený a inteligentný človek bol denne vystavený mediálnej propagande. Pod tlakom, ktorý pociťuje každý takto inteligentný jedinec sa u neho vytvorila fixná idea, že za jeho utrpenie a neistotu môžu moslimovia, čo je mimoriadne jednoduché riešenie. Za svoju osobu autor konštatuje, že považuje imigráciu do Európy za veľký problém, avšak riešenie ktoré predkladá Breivik považuje za katastrofálne pomýlené a kontraproduktívne.

Konštatujem teda, že Breivik nie je pravicovým extrémistom, ale extrémistom par excellence. Nie je nepriateľom ľavice pretože by sympatizoval s pravicovou ideológiou konkrétne, ale pretože sympatizuje s ideológiou vôbec, s ideologickým riešením materiálnej biedy, ktoré sa nutne musí zvrhnúť v teror. Za účelom čo naj-

viac posilniť svoju ideológiu zlepil Anders Breivik dohromady názory, ktoré sa v realite zatiaľ nikdy nestretli v oficiálnej ideológii významnejšieho hnutia. Všetky tieto názory sa u neho stali vyjadrením jeho vlastného názoru, ktorý je len odrazom jeho spoločenského postavenia. My ako komunisti však musíme vedieť, že jediný spôsob ako zmeniť svet a nielen zabrániť imigrácii, ale zabezpečiť nám i imigrantom naše domovy, ktoré nám právom náležia, je viesť rozhodný triedny boj za oslobodenie pracujúcich, za to aby títo pracujúci dokázali potvrdiť svoju identitu a tiež identitu pracujúcich vo všetkých krajinách sveta. Jedinou prípustnou ideológiou sa môže a musí stať ideológia oslobodenia práce od područia kapitálu, ideológia marxizmu-leninizmu

Dnes, keď stojíme pred touto ťažkou úlohou, nám môže Breivik poslužiť ako skúšobný kameň našej schopnosti zhodnotiť situáciu. Je to beštialny vrah? Iste. Ale jeho beštialita je len odrazom beštiality našej doby, ktorá človeka izoluje od všetkých ostatných, prebúda v ňom

strach, hrôzu a hnev. Breivik je barometrom, ukazovateľom, je rozbitým atómom, ktorý ale za svoje rozbitie „vdáči“ prostrediu (čím ho nechcem ospravedlňovať), je uvoľnenou časticou, ktorá uvádza do pohybu všetky ostatné častice, ale sama je poháňaná akousi pôvodnejšou zotrvačnosťou, ktorá pramení vo vnímaní neistoty, ktorú produkuje kapitalizmus. Je teda tvár Andersa Breivika tvárou budúcnosti? Áno, je. Je tvárou budúcnosti, ktorá bude pokračovať súčasnou cestou. My, komunisti, ak tvrdíme, že v komunizme poznáme vyriešenú záhadu dejín, sme povinní vziať opraty do svojich rúk, aby sa zamedzilo vzniku nových Andersov Breivikov a ich obetí, pre ich spoločné dobro. Je našou úlohou poslať do minulosti túto zvrátenú, zneužívajúcu, surovú dobu, plnú neistoty, hrôzy a zániku. Anders Breivik zostane navždy jej symbolom poukazujúcim na momentálnu, ale len momentálnu nepripravenosť a akcieneschopnosť ľavice.

Michal IMRICH

Na Klause prý střílel komunista

Česká režimní média ztropila povyk, že v pátek 28. září střílel airsoftovou pistolí na prezidenta ČR Klause prý komunista. Tato kampaň je příznačná pro buržoazní demokracii, umožňující sice komunistům i jiné protikapitalisticky orientované opozici legální existenci, avšak snažící se o to, aby měli co nejmenší vliv a byli chápáni jako původci co nejširšího okruhu problémů. Šestadvacetiletý Pavel Vondrouš o sobě ihned po útoku na Klause prohlásil, že je komunista, a zprávy o jeho členství v KSČM, které je prý již minulostí, na sebe nedaly dlouho čekat.

Jak je to tedy s příslušností Pavla Vondrouše ke komunistickému hnutí? Předsedkyně OV KSČM v Liberci, členka ÚV KSČM Dana Lysáková, přední exponentka Filipovy kliky ovládající tuto stranu, poskytla rozhovor Parlamentním listům, v němž praví: „Pan Vondrouš projevil zájem o vstup do strany koncem února letošního roku, ale v podstatě tam byl jen velmi krátce. Vysvětlení je nasnadě - jak i sám uvádí, tak se v KSČM nijak sám neangažoval. ... Vzhledem k tomu, že neplatil členské příspěvky a nijak se nezúčastňoval ani toho vnitrostranického života, tak už začátkem září - to znamená téměř měsíc před onou aférou - mu bylo členství zrušeno,“ vysvětlila dále Lysáková s tím, že pokud si dobře vzpomíná, tak se Vondrouš zúčastnil jen dvou členských setkání. – Potud Parlamentní listy.1)

Kdo trochu zná situaci v KSČM, musí se podivit nad tím, jak rychle a nesmlou-

Pavel Vondrouš

vavě v tomto případě KSČM potrestala údajnou pasivitu nově příchozího mladého člena. To je zářezující v době, kdy v KSČM přetrvává doslova masa členů nevyvíjejících vůbec žádnou činnost a neplatících vůbec žádné příspěvky, mezi nimiž nejsou jen stařenky a staříci, mající k tomu povětšinou zdravotní důvody a setrvávající ve straně jaksi „honoris causa“ (byť o těch zásluhách můžeme v mnoha případech vážně pochybovat), ale i lidé středního a mladého věku. KSČM vůbec nezajímá, jací lidé do ní vstupují, jaké mají ná-

zory a jakou vyvíjejí činnost, důležité pro zdárný průběh jejich členství je pouze to, aby nekritizovali reformistické Filipovo vedení. V případě Vondrouše je však jeho vyloučení „za pasivitu a neplacení příspěvků“ mimořádně podivuhodné. Uvažme, že základní organizace KSČM se scházejí obvykle jen jednou za čtvrt roku. Některé ještě méně často, což je sice v rozporu se stanovami, ale tak je tomu uvnitř KSČM skoro se vším. Pakliže se tedy Vondrouš přihlásil do KSČM v únoru a měl zrovna štěstí, že se v místě jeho bydliště v nejbližších dnech konala schůze ZO, která jej přijala za člena, a účastnil-li se pak dle slov D. Lysákové ještě jedné členské schůze – za čtvrt roku, v květnu nebo červnu – překvapí jistě, že již v září byl vyloučen jako neaktivní, ačkoli mohl promeškat do té doby jen jednu následující schůzi, nejspíš zářijovou (v červenci a srpnu mají ZO „prázdniny“). Lze vážně uvažovat o tom, že by jakákoli ZO KSČM chtěla vyloučit nového mladého zájemce o členství jen proto, že z důvodu pracovního zaneprázdnění nepřišel na jednu členskou schůzi? V KSČM se sice dějí různé divné věci, ale toto nepovažuji za pravděpodobné. I pokud by se organizace, jíž se stal Vondrouš členem, scházela každý měsíc, byla by rychlost ukončení jeho členství zářezující. Nabízí se mnohem pravděpodobnější vysvětlení: D. Lysáková nemluví pravdu. Pokud byl skutečně Vondrouš přijat do KSČM v únoru t.r., téměř jistě byl jejím členem až do skandálu s

„atentátem“ a pak byl ustrašenou KSČM se zpětnou platností vyloučen.

„Nemám informace ani o tom, že by byl v SMKČ. My k nim máme dost daleko, abych byla přesnější, nemáme s nimi vlastně nic společného, neboť to je samostatná organizace. Často dochází k mýlce, že jsou naši spojenci, že je to jakási pokračující odnož SSM, ovšem to není. KSČM má sice vlastní komisi mladých při ÚV KSČM, tam však on členem nebyl,“ sdělila dále Parlamentním listům Lysáková. Z článku není zjevné, zda odpovídala na dotaz, nebo zmínila SMKČ z vlastní iniciativy (proč asi?). Nicméně, můžeme všechny občany pohoršené „komunistickým terorem“ uklidnit. Pavel Vondrouš nikdy členem SMKČ nebyl ani s ním nespolupracoval. Na svých facebookových stránkách uvádí, že „KSČM vám chce zajistit základní lidská práva a možnost žít opět jako lidé.“²⁾ SMKČ není téhož názoru, soudí spíše, že KSČM se chce za každou cenu dostat do vlády, těžit ze svého postavení poslušné sociálně demokratické formální opozice v tomto režimu a udržovat kapitalismus v chátřání společně s měšťáckými stranami všech barev a odstínů.

1. října přinesly stránky iDNES.cz tvrzení psychologů, že „střelec z Chrástavy určitě není normální“³⁾. Mohlo by snad toto být příčinou jeho vyloučení z KSČM? Nejspíš nikoli, protože jednak se o tom D. Lysáková nezmiňuje, jednak KSČM toleruje ve svých řadách i členy, na nichž je psychická labilita patrná na první pohled nebo přinejmenším po prvním promluvení...

Pavel Vondrouš chtěl poukázat na prohnitost současného kapitalistického režimu a nutnost boje proti němu. Sám se v tomto smyslu několikrát vyslovil. Bohužel volil naprosto nesprávnou metodu, zbytečné exhibicionistické gesto, jež nepřinese nic než větší nasazení represivních sborů chránících buržoazní panáky a jejich přední sluhy. Tím nechci říci, že měl Vondrouš na Klause střilet ze skutečné zbraně ostrými náboji (a doufám, že za tuto „smělou“ úvahu nebudou naše stránky vyřazeny z provozu). Komunisté (hodní toho jména) vždy odsuzovali individuální teror. Z bohatých dějin dělnického hnutí připomeňme např. ruské „narodniky“, kteří bojovali proti carismu jednotlivými atentáty, pro revoluci bezúčelnými vraždami jednotlivých představitelů vládnoucí třídy a odvraceli tím pozornost pracujícího lidu od boje proti třídě utiskovatelů jako celku. Vycházeli přitom z teorie aktivních „hrdinů“ a pasivního „davů“, očekávajícího od hrdinů veliké činy. Podle této teorie dělají dějiny jedině vynikající jednotlivci, kdežto masa, lid, třída, „dav“, jak se po-

hrdlivě vyjadřovali narodničtí publicisté, není schopen promyšlených a organizovaných akcí a může jít jen slepě za „hrdiny“. (Více v: Dějiny VKS/b/, Svoboda, Praha 1951, s. 14 – 19)

Jednou z metod, kterými se snaží vládnoucí třídy odvrátit pozornost mas od revolučního hnutí, je přisuzování teorie a praxe individuálního teroru právě komunistům, svalování loupežných přepadení, atentátů a vražd na komunisty. Z minulosti můžeme uvést řadu příkladů, mezi nimi např. politicky motivovanou popravu Sacca a Vanzettiho v USA v r. 1927. Jako důstojnou odpověď komunistů na tyto pomluvy uvádím slova Julia Fučíka z Rudého večerníku z 16. června 1932, kde vyvrací smyšlenky o údajném úmyslu komunistů zapálit sokolský stadion v Praze na Strahově: „Tisíckrát jsme již opakovali, že atentáty jsou zbraň, která ani v nejmenším neodpovídá linii komunistického boje za osvobození proletariátu. Je to jedno, jde-li o atentát na osobu anebo třeba na sokolský stadion. Ani nám nenapadne, abychom zapalovali dřevěné tribuny a přesvědčovali tak dělníky, kteří ještě chodí pod opeřenými čepičkami a v čamarách, že jsme skutečně takovými zákeřnými škůdci, za jaké nás vydávají jejich vůdcové. Nechceme zapalovat stadion, ale chceme zapálit v hlavách neuvědomělých proletářů jasnou myšlenku: Ne v Sokole, ale v bojovné organizaci proletariátu je moje místo. To je, co říkáme na ubohou smyšlenku o našem chystaném zhářství.“ (Dílo Julia Fučíka, sv. VIII – Politické články a polemiky, I. část, SNPL, Praha 1953, s. 225 – 226)

Nikoli střilet na Václava Klause ne-

škodnou herní atrapou střelné zbraně, nikoli odstřelit Václava Klause skutečnou střelnou zbraní, nýbrž postavit Václava Klause před lidový soud za podíl na devastaci české a slovenské ekonomiky v období po roce 1989, za její rozvrácení, rozkradení a přeměnu hospodářsky prosperujícího Československa bez nezaměstnanosti a s vysokou životní úrovní na dvě zbědované kolonie zahraničního imperialismu propadající se do stále větší bída a zoufalství. Trest necht' je úměrný prokázané vině. Takový by měl být postoj komunistů k osobě Václava Klause a jeho mafianských souputníků.

Luděk Kobza

Odkazy:

1) <http://www.parlamentnilisty.cz/zpravy/Komunistka-popsala-osobni-zkusenost-se-strelcem-na-Klause-248157>

2) http://zpravy.idnes.cz/facebook-strelce-z-chrastavy-di-q/domaci.aspx?c=A120929_145352_domaci_jw

3) http://zpravy.idnes.cz/chrastavsky-strelce-neni-psychicky-v-poradku-rikaji-psychologove-10y-domaci.aspx?c=A121001_110927_domaci_im

K 68. Výročiu SNP

Slovenskému národnému povstaniu právom patrí úcta a uznanie. Uznanie pre všetkých, ktorí neváhali a nasadzovali za slobodu pre budúce generácie svoj vlastný život. Do Povstania sa zapojilo obrovské množstvo Slovákov, ktorým sa pripojili aj príslušníci iných národností, čím sa SNP stalo udalosťou s medzinárodnou účasťou.

Ukázala sa solidarita, ktorá medzi národmi v boji proti fašizmu vznikla. SNP bolo antifašistickým a slobodným vystúpením. Na povstaleckých územiach platili demokratické princípy, kde komunistický a občiansky odboj vládol spoločne v pomernom zastúpení. V dedinách a mestách vznikali národné výbory, ktoré vytvárali spontánne občania a v ktorých začali rozhodovať o veciach spoločne. Povstanie nebolo vystúpenie proti nášmu národu, či štátu, ako sa nám snažia nahovoriť neofašisti, ale vystúpenie proti ľudáckemu fašistickému režimu a nacizmu vo všetkých jeho podobách. Slovenskí antifašisti si dobre uvedomovali, až na určité výnimky, že obnovenie pomerov z prvej ČSR už nebude možné a prispelo k tomu hlavne uvedomenie si svojej výnimočnosti a svojbytnosti. Slováci sa počas Povstania naučili slobodne spravovať svoje územie a dokázali svoju hrdosť a odhodlanosť postaviť sa zlu. Odkaz SNP musí ostať večne živý. V SNP sa bojovalo za slobodnú a demokratickú budúcnosť. Bez Povstania by sme sa zaradili na stranu agresorov a porazených, no my sme sa stali víťazmi. Uctíme si preto pamiatku všetkých, ktorým nebolo umožnené dožiť sa pádu fašizmu a vytúženej slobody. Dejiny sú nám varovaním, aby sa takéto zverstvá už nikdy neopakovali!

Slovenské národné povstanie zohralo obrovskú úlohu pri utváraní budúcej slovenskej štátnosti, definitívne pochovalo snahy o jednotný československý národ. Týmto povstaním sme sa prihlásili k demokratickým hodnotám, k slobode a svojbytnosti. Krátke obdobie povstaleckého územia nám ukázalo, že si vieme spravovať svoju krajinu samostatne a demokraticky. Slováci sa pridali na antifašistickú stranu barikády a prihlásili sa tiež k obnoveniu Československa, no v inej podobe,

ako tomu bolo predtým. Tým, že sme vytvorili spoločný odbojový orgán, Slovenskú národnú radu, ktorá reálne vládla a riadila veci, sme dali jasný impulz prezidentovi Benešovi, ktorý Slovákov často podceňoval. Do nového štátu sme tentokrát vstupovali so vztýčenou hlavou a ako rovný s rovným.

Musíme uznať, že Slovenský štát bol zo začiatku prijatý s veľkými nádejami Slovákov. Predmníchovský stav už nebol viac udržateľný, lebo nepriznal Slovákom svoje národné práva. Prvá Československá republika zohrala obrovskú pozitívnu úlohu v národnom uvedomení Slovákov, no pri postupnom kultúrnom a vzdelanostnom napredovaní už tento starý skostnatelý systém nemohol priniesť pravé národné uplatnenie. Slováci oprávnene žiadali autonómiu, ktorá nám bola sľúbená z českej strany už pred rokom 1918, ale ktorá sa nikdy nenaplnila. Jednou z príčin nástupu fašizmu u nás bola práve táto nedoriešená slovenská otázka za prvej ČSR, ktorá priliehala vodu na mlyn práve slovenským radikálom. Českí politici dlho zatvárali oči pred týmto problémom, ktorý sa nakoniec stal hlavným jablkom sváru. Presadenie autonómie prišlo už pre ČSR veľmi neskoro. V Európe už dávno rozdávali karty nacisti, ktorými sa u nás inšpirovali práve ľudáci, ktorí získanú autonómiu zneužili na presadenie svojej sily. S vyhlásením autonómie pre Slovensko prišla do našich končín aj totalita. Ľudáci vedomí si oslabenia centrálnej vlády v Prahe, využili dokonale situáciu na upevnenie svojho režimu. Nad Československom sa začalo zmrákať. Ľudáci boli pod ochranou Tretej ríše, čo si dobre uvedomovali aj českí politici. Situácia v Čechách sa začala tiež radikálne meniť a aj tu nastala fašizácia spoločnosti. Pomníkovská republika bola v Čechách aj na Slovensku silno fašistická. Vzniká Slovenský štát, v ktorom vládla neobmedzene jedna strana a jeden vodca. Po inšpirácii sme nemuseli chodiť ďaleko. Eufória z vlastného štátu bola veľká. Aj mnoho antifašistov sa zo začiatku zmierilo s týmto stavom a chceli veriť, že samostatnosť nám prinesie aj určitú spokojnosť. Ľudáci u nás vytvorili akýsi

kresťanský typ fašizmu, podobný aký bol napr. v Portugalsku. No aj on začal postupne stále viac hneďnúť. Začalo sa prenasledovanie politických odporcov, potláčanie práv pracujúcich a tvrdé rasové prenasledovanie Židov a Cigánov. Naša vernosť ríši bola tak silná, že sme sami ako prvý ponúkli našich židovských spoluobčanov na vývoz do "pracovných táborov". Protižidovské zákony boli u nás skoro identické s tými v Nemecku. Našu suverunitu garantovali nacisti, ktorých vyhladzovacie plány so Židmi mali po skončení vojny doľahnúť aj na nás. Hitler bol známy svojim pohrdaním všetkým slovenským. Po Židoch a Cigánoch sme mali nasledovať aj my - Slovania. Tieto aspekty si čoraz viac začali uvedomovať aj Slováci, ktorí začali po deportáciách Židov a útoku na ZSSR otvárať oči. Slovenskí vojaci prinášali na Slovensko svoje skúsenosti s Nemcami v ťažení proti ZSSR. Hovorili o masovom vyvražďovaní, ktoré páchali na východe Nemci. Jediné východisko, ako zachrániť náš národ a svoju hrdosť, bolo povstať proti ľudáckemu režimu a nacistom.

Komunistický odboj je dnes znevažovaný a dokonca od určitých novodobých takzvaných historikov sa dozvedáme, že komunisti sa odboja skoro ani nezúčastnili, dokonca som v jednej publikácii čítal, že ich význam na SNP a odboji je skoro nulový. Tieto slová svedčia o obrovskej neúcte k obetiam zo strany komunistov, ktorí tak isto bojovali a zomierali za našu slobodu. Dejiny musíme hodnotiť objektívne a bez emócií. Naše sympatie k tej, či inej strane nám nesmú zasťat pohľad.

Miroslav POMAJDÍK

ČESKOSLOVENSKO

Československý
informačný
videokanál

<http://www.youtube.com/user/kominformcs>

Prečo sa do učebníc nevošli hajlujúci biskupi?

„Najslávnejší Poliak – Svätý otec Ján Pavol II.“ (Učebnica hudobnej výchovy pre 5. ročník základných škôl, SPN 2009, s. 47) alebo Prečo sa do učebníc nevošli hajlujúci biskupi? Rodičia školopovinných detí musia byť ostrážití. Na ich ratolesti čakajú mnohé nebezpečenstvá doma, na ulici, ale i v škole. Okrem obávaných drog, alkoholu či cigariet môžu vážne narušiť rozvoj osobnosti dieťaťa i školské učebnice.

V spoločnosti, ktorá sa po roku 1989 pasuje rozmachom slobody, a v ktorej sa oficiálne presadzuje objektivita informácií, sa napriek hlásaným hodnotám vyspelej demokratickej spoločnosti objavujú prvky ideológie vládnucej triedy infiltrované do všetkých sfér verejného života. I prostredníctvom školských učebníc sa žiakom základných škôl priamo či nepriamo ponúkajú hodnoty súčasnej kapitalistickej spoločnosti s tým, čo je pre ponovembrové pomery na Slovensku príznačné. Jednou z hlavných línií dnešnej ideologickej klímy je klerikalizácia verejného života na Slovensku. Infiltrovanie katolíckej cirkvi do školstva, armády a finančných rezortov bolo spečatené tzv. Vatikánskou zmluvou, v ktorej Slovenská republika obmedzuje svoju suverenitu v prospech iného zvrchovaného štátu. Na Slovensku tak sledujeme početný vznik cirkevných škôl, prítomnosť kléru v armáde, cirkevné televízne dokumenty, ktoré vysielala verejnoprávna televízia, priame prenosy tzv. „svätých“ omší, či diskusie na rôzne spoločenské témy s kňazmi. Na školách sa presadzuje výučba katolíckeho náboženstva v kombinácii s etikou, ale to zjavne nestačí, preto vplyv katolíckej náuky nachádzame i v ďalších učebniciach, ktoré však na prvý pohľad s náboženstvom nemajú nič spoločné. Lisovanie v učebniciach pre základné školy sa stáva vzrušujúcim zážitkom.

Zarážajúca je napríklad poznámka o pápežovi Jánovi Pavlovi II. v učebnici hudobnej výchovy pre 5. ročník základných škôl (Slovenské pedagogické nakladateľstvo 2009). Popri poľských hudobných skladateľoch F. Chopinovi a S. Moniuszkovi sa na stránke opisujúcej hudobný romantizmus objavuje veľká fotka usmiateho starého muža v pápežskom rúchu (paradoxne väčšia ako Chopinova). V pozadí sa vyníma vysmiaty kňaz držiaci železný kríž a Karol Wojtyła práve prijíma kvetiny od neznámeho zanieteného veriacieho. Šokujúcim je najmä poznámka

pod obrázkom : „Najslávnejší Poliak – Svätý otec Ján Pavol II.“ o tom, či bol najslávnejším Poliakom možno prinajmenej diskutovať, no a to, že je „Svätým otcom“ pre všetkých členov spoločnosti už vonkoncom nemožno tvrdiť. Pre početnú skupinu ateistov a občanov iného vyznania rozhodne nie. Avšak deťom sa tu núka obraz o všeobecne platnej inštitúcii svätého otca. Nápis pod obrázkom nedáva priestor pre pochybnosti o tomto titule a o jeho všeobecnej platnosti. Existencia „svätého otca“ sa stáva samozrejmom ako napríklad existencia prezidenta.

Rovnako i v učebnici výtvarnej výchovy pre 5. ročník základných škôl (EXPOL Pedagogika 2009) je k ostatným druhom umenia nepomerne veľký priestor vyčlenený práve kresťanskému umeniu. Texty nás neuvádzajú do problematiky mytologického zobrazenia sveta, práve naopak, vytvárajú dojem jedinej novej interpretácie sveta, ktorá nie je prekonaná, ktorá nie je vnímaná ako mytológia, ale ako platný svetonázor. Prezентujú kresťanstvo ako jednu z hlavných tradícií slovenskej kultúry a opisujú ho výlučne v pozitívnom zmysle. Nepriamo tak vytvárajú obraz o spoločenstve ľudí, ktorí sa modlia za celý svet, ktorí odpúšťajú a rozsieľajú dobro. Ani zmienka o mytológii, ani len jediná komparácia zobrazovania napríklad „svätej trojice“ s náboženstvami pohanskými (jediné porovnanie sa týka architektúry chrámov, v ktorých svoje božstvá uznávajú iné náboženstvá). Boh sa stal v učebniciach samozrejým, tak ako usmievavá tvár pápežov, ich humanistické skutky a zásluhy pre celé dejiny európskej civilizácie.

Po vzhliadnutí učebníc hudobnej a výtvarnej výchovy už neprekvapí učebnica dejepisu pre ôsme ročníky ZŠ a 3. ročníky osemročných gymnázií (Vydavateľstvo Matice Slovenskej, 2011).

Dejiny predsa píšú víťazi, a tak sa na nás z jednej stránky opäť usmieva pokorný Lev XIII. Jeho obraz s vlúdnyim úsmevom je doplnený chválospevmi na jeho osobu. Dokonca sa dozvedáme, že „podporoval mierové spolužitie štátov a národov“. O tom, že Karol Wojtyła bol politický pápež, pritom jeden z najdogmatickejších, ktorý ešte v 20. storočí udeľoval inkvizíčné tresty v Latinskej Amerike a o tom, že sociálna encyklika Leva XIII. *Rerum Novarum* je iba antikomunistickým pamfletom

napísaným slizkým a vtieravým jazykom, akého sú schopní len majstri teológovia, o tom, súčasné dejiny mlčia. Klerikalizácia verejného života je v priamej úmere s antikomunistickou propagandou. Ako v ostatných oblastiach spoločnosti, i v učebných materiáloch je tento fenomén prítomný. Ako píše ďalej napríklad spomínaná učebnica dejepisu – „komunistická ideológia zapríčinila v 20. storočí smrť miliónov ľudí. Karikatúra (ilustračný obrázok v učebnici) je dôkazom, že už v 19. storočí si ľudia uvedomovali nebezpečenstvo komunizmu.“ Avšak vatikánska pomoc nacistickým pohlavárom po druhej svetovej vojne, vraždiaci rehoľníci v bývalej Juhoslávii, inkvizíčné obete, prenasledovanie a popravovanie vedcov naprieč celými dvetisícročnými dejinami sveta sú opäť zamlčané alebo nepriamo ospravedlňované. Keď dnes kritizujeme socialistický režim za infiltráciu ideológie do vzdelávacej literatúry, mali by sme byť kritickí aj voči súčasným učebniciam. Práve tie totiž vychovávajú ďalšie generácie, učia deti dívať sa na svet a nastavujú optiku, v ktorej o ňom dospievajúci jedinec bude zmýšľať. Ideológia obsiahla celé spoločenské spektrum. Už nedokážeme rozlišovať, čo nás naučili a na čo sme prišli sami. Neúnavné opakovanie večných pravd z každého informačného kanála pripomína orwelovskú víziu spoločnosti. Ak sami nevidíme extrémny vplyv katolíckej cirkvi na verejný život, je to známka našej indoctrinácie. Keď sme však už natoľko nasiakli ponúkané večné pravdy, že ich nedokážeme odštiepiť od názorov, ktoré si sami vytvárame, sme na dobrej ceste k totalitnej fašistickej budúcnosti. Právom môžeme o tej Slovenskej hovoriť ako o klérofašistickej.

Dominika DINUŠOVÁ

Vyrůstáme v kapitalismu aneb kastování už ve školách

K napsání následujícího článku mě přiměla šokující informace, kterou jsem se náhodou dověděla dnes v práci. Bavila jsem se se staršími kolegyněmi (které již mají děti - školáky) o jejich ratolestech a škole. Jedna kolegyně řekla, že mezi dětmi ve třídě je silná šikana a kastování na děti zbohatlíků, střední vrstvu a tak zvané „socky“. Postěžovala si například, že jejímu synovi se posmívají, že je chudák, protože si nosí svačinu z domova, kdežto někteří si ze svého 100 Kč kapesného na den kupují bagety z automatu (cena bagety od 45 Kč výš). Také ostatní kolegyně mi potvrdily, že ve třídách jejich dětí je to zrovna tak. Kdo prý nemá značkové oblečení, je lůza.

To, že se zvětšují rozdíly mezi bohatými a chudými, je jedním z typických znaků kapitalismu. Jak můžeme vidět, rozšiřuje se dělení občanů na bohaté a chudé už i mezi děti, což je hodně špatné. Za mých školních let, kdy ještě neuplynula dlouhá doba od časů socialismu, řešili mí vrstevníci seriály (Ošklivka Bety, Esmeralda, Pokémoni), kamarády, hračky a to, kam půjdou ven a kde si budou hrát. Pokud se někomu posmívali, bylo to většinou proto, že řekl nějakou perlu. Neříkám, že nebyla šikana, ta byla vždycky, jen nebyla vedena proti chudým, ale spíše proti těm, kteří se zdáli zvláštní (byli zamklí, osamělí atd..).

No, řekněme to v kostce, zatímco dříve byly děti dětmi s dětskými starostmi, dnes jsou z nich takoví malí dospělí, napodobující své rodiče přístupem k ostatním.

Tak jako fabrikant opovrhne dělníky, prodáváčkami, řidiči a předně bezdomovci, důchodci a dalšími „sockami“, tak i jeho syn či dcera budou pohrdat spolužákem, který nosí oblečení od Vietnamců, svačiny z domova a má jen levný anebo žádný mobil. Bude se přidružovat spíše ke spolužákům, kteří jsou na tom finančně stejně a společně budou tvořit něco jako třídní aristokracii. Ti budou jakž takž přijímat střední vrstvu, tedy spolužáky, kteří mají něco značkového nebo nějakou drahou věc (vánoční dárek apod.), ale nemohou si dovolit to, co oni. Nejvíce šikanování pak budou ti nejchudší. Děti z rodin, kde je jeden anebo oba rodiče nezaměstnaní, žijí z dávek a jsou rádi, že mohou zaplatit svému dítěti cestu do školy, pár levných sešitů a jiných nezbytných pomůcek a nějaký ten chleba se sýrem k svačině.

Takhle bude člověk již od raného dětství pociťovat svoji sociální příslušnost a poroste společně s ní. Zatímco bohaté děti se značkovým oblečením, mobily, notebooky, bagetou k svačině a obědem z „mekáče“ klidně proplují soukromou střední školou, rodiče jim zaplatí vysokou a poté převezmou rodinnou firmu anebo jim rodiče zajistí práci manažera či obchodního zástupce, budou ty chudé přemýšlet, zda si mohou dovolit vysokoškolské vzdělání nebo mají jít pracovat už po střední škole. Zdali seženou nějaké místo a budou moci založit rodinu, po čemž v určitém věku touží každý s přirozeným lidským pudem. Většinu z nich čeká spíše

docházení na pracák, případně nějaká podřadná práce (podřadná z pohledu dnešní společnosti a také kapitalisty, který za ni odměňuje) za minimum peněz a starosti, kde sehnat peníze na byt, aby se mohli osamostatnit. Pokud nebudou chtít do 30 let věku i dále trávit svůj život s rodiči pod jednou střechou, zřejmě si budou muset vzít půjčku a doufat, že stále budou mít nějaké místo a neskončí na dlažbě. Aby mohli zaplatit nájem či měsíční splátky, energie, potraviny, každodenní potřeby, dopravu, případně astronomické sumy u doktora, drahé léky a ještě si spořit na důchod, aby měli z čeho žít, budou muset pracovat oba partneři, kteří se rozhodnou pro společné bydlení. S platem jednoho to těžko utáhnou, jsou-li oba z obyčejné chudé rodiny. O nějakém tom „užívání a svobodě“ se dá sotva mluvit, pokud se tím nemyslí dřina v práci, stres a svoboda rozhodnutí, zdali jít k doktorovi se zánětem anebo raději spořit na postel či ledničku. A nedej Marxi, pokud by se rozhodli mít potomka! Pak by nejspíš musel vzít jeden z nich (spíše otec) práce alespoň dvě, čímž by přišel o radost vidět vyrůstat své dítě a rodina by nebyla rodinou.

Suma sumárum kapitalismus je vám schopen zničit život od kolébky až po rakev, tím, že vám vezme prostou radost z běžného života, vyrůstání a lidí kolem vás, jelikož toto je přehlášeno starostmi o přežití a předsudky a hodnotami společnosti.

Kéž by se k nám mohl bezstarostný život v socialismu jednou vrátit!!!

KKO

Poslední báseň Víctora Jary

Victor Jara (Víctor Lidio Jara Martínez; San Ignacio, 28. 9. 1932 - 16. 9. 1973), chilský hudebník, písničkář a divadelní režisér. Syn rolníka, stal se významným činovníkem avantgardní „Chilské nové písně“ a měřítkem revoluční a solidární mezinárodní písničkářské scény. Victorovy písně hovoří o nespravedlivých podmínkách života chilských dělníků a rolníků, o revoluci a o lásce. Spolupracoval s dalšími velkými chilskými písničkáři a skupinami jako Parrovi (dětí a příbuzní hudebnice Violety Parra) nebo hudební formace Quilapayún. Podporoval prezidentskou kampaň Salvadora Allendeho. Během krvavého Pinochetova státního převratu byl uvězněn, mučen a zavražděn pouze kvůli zpěvu písní naděje a spravedlnosti. Jeho nejznámějšími nahrávkami jsou: Canto libre (Svobodný zpěv - 1970), El derecho de vivir en paz (Právo na život v míru), La Población (Populace - 1972) a

mnoho dalších.

Victorova poslední báseň „Stadion Chile“ byla napsána během jeho věznění na chilském stadiónu (kde předtím získal mnohá ocenění) těsně předtím, než byl zavražděn. Dal ji soudruhovi, který ji vynesl po propuštění. Báseň byla zpívána Isabel a Angel Parrovými a s ohromujícím ohlasem recitována Petem Segerem na jeho vystoupení se zpěvákem Arlo Guthriem. Dnes nese tento stadión jméno umělce – komunisty a mučedníka Víctora Jara.

Boj proti fašizmu = boj proti kapitalizmu

Aj tento rok sa konal pietny akt pri pamätníku francúzskych partizánov na Strečne a pri pamätníku hrdinov padlých v boji proti banderovským bandám v obci Varín pri Žiline. Zúčastnili sa početné delegácie zo Srbska, Slovenska a z Českej republiky. V obci Varín sa prišlo pozrieť aj niekoľko desiatok miestnych obyvateľov.

Po československej hymne a položení vencov postupne vystúpili predstavitelia Klubu generálov a admirálov Srbska, Komunistickej strany Slovenska, Socialistického zväzu mladých, Klubu českého pohraničí a Svazu mladých komunistů Československa.

Všetci rečníci sa zhodli v základnej myšlienke, že len vďaka nesmiernemu hrdinstvu účastníkov Slovenského národného povstania a bojovníkov proti banderovcom sa podarilo Slovensko a české krajiny očistiť od fašistických bánd a doviesť víťaznú národnú – demokratickú revolúciu do revolúcie socialistickej. Ich boj bol bojom nie len proti fašizmu. Bol to

zároveň boj proti kapitalizmu, ktorý nevyhnutne speje k fašizmu a vojne.

Len vďaka nim je Slovensko a Česká republika krajinou, kde už takmer sedem desaťročí nepoznáme čo je to vojna. Plných 40 rokov malo niekoľko generácií možnosť budovať a žiť v socialistickej systéme založenom na sociálnych právach pre všetkých pracujúcich. História ukázala, že jedine socializmus je zárukou mierového a šťastného života pre všetkých ľudí.

Naopak dnešný kapitalizmus nedokáže existovať bez toho, aby neustále nevyvolával vojny. Najprv len lokálne konflikty a napokon svetovú vojnu. Za kapitalizmom je vojna nevyhnutnosť, zákonitosť. Konkurencia medzi kapitalistami, snaha o zvyšovanie ziskov, prepúšťanie, nezamestnanosť a drahota, následne hospodárska kríza, boj o nové trhy medzi kapitalistickými veľmocami, príprava na vojnu a vojna samotná. To je nemenný kolobeh kapitalizmu. I dnes je kapitalizmus v kri-

ze, z ktorej sa môže dostať jedine vojnou. Zachrániť sa môže jedine na úkor väčšiny ľudstva, ktorej môže dať jedine biedu a hlad.

Preto nezachraňme kapitalizmus, ale seba. Nenechajme sa rozdeliť na rasovom alebo národnostnom základe. Lebo to je voda na mlyn nacionalistom a fašistom. Zjednotíme sa všetci antifašisti, ľavičiari a demokraticky zmýšľajúci občania. Zjednotíme sa ako jedna spoločenská trieda pracujúcich a nezamestnaných – jedným slovom okrádaných.

Pravou príčinou nášho otrockého postavenia je kapitalizmus. A je jedno či v ňom vládne tá či oná buržoázna politická strana. Na jeho neľudskej podstate to nič nemení. Skutočnú vládu ľudu, lepší život, prácu a mier si môžeme vybojovať len my sami spoločnými silami, bojom proti kapitalizmu a fašizmu, bojom za socializmus.

Ivan GAJA

Setkání na moravsko-slovenském pomezí v Holíči – jednotní už i proti komunistické mládeži

Tak jako každý rok se i letos uskutečnilo setkání na moravsko-slovenském pomezí, tentokrát ve slovenské Holíči. Tuto tradiční akci opět organizovala KSČM s KSS jako připomenutí 68. výročí vypuknutí SNP. I přesto, že se na místo setkání sjeli soudruzi z několika okresů Jihomoravského, Zlínského, Olomouckého kraje, ale i z různých částí Slovenska, měli jsme pocit, že účast byla menší než v předchozích letech. Negativní vliv na počet účastníků mělo jistě tropické počasí, pozvolný a vytrvalý úbytek počtu členů KSČM a KSS, ale také neschopnost obou stran propagovat podobné akce, ztraktivnit je, přilákat na ně nové účastníky z řad dělníků, zaměstnanců či studentů, modernizovat jejich formu a proletarizovat jejich obsah. Jenže to už jsme vzhledem k vedení obou stran v říši fantazií a klamavých iluzí. Stánky, mažoretky a nářky na současnou situaci rozhněvaného, utiskovaného dělníka nepřesvědčí a nezorganizují. Je vůbec otázkou, jak dlouho budou zmíněné politické strany, budou-li pokračovat negativní procesy v obou z nich, schopny a ochotny podobné veřejné aktivity pořádat a financovat.

Světovým okamžikem tradičního setkání na moravsko-

slovenském pomezí bylo jak shledání s mnohými soudruhy z obou stran řeky Moravy, které vidáme zpravidla jenom při těchto příležitostech, tak i přítomnost nejbližší partnerské organizace SMKČ-KSM, SZM. Slovenští mládežníci rozložili svůj stánek kousek od místa, kde se prezentoval SMKČ-KSM. Vůbec poprvé bylo z obou stánků účastníkům setkání nabídnuto první číslo společného československého časopisu Vzдор, na němž se obě jmenované mládežnické organizace podílejí. Premiéra se, jak doufáme, vydařila, byť jsme byli jedním poněkud pomatným pánem nařknuti, že pěst na přední straně časopisu vyjadřuje jeho anarchistický obsah...

Dialektické mlýny melou pomalu, ale spolehlivě, a tak i naši slovenští soudruzi poprvé zakusili to, co z českých zemí zejména SMKČ-KSM zná již dlouhá léta. Vedení KSS, které dovedlo za posledních několik let stranu na totální dno, bylo v minulosti několikrát konstruktivně kritizováno z řad SZM. Odpovědí revolučním mládežníkům byl pokus o vyloučení čelných představitelů SZM, Milošlava Pomajdika a Stanislava Pirošika, z KSS. Tato šílenost, překračující dost možná i stanovy KSS, nakonec nebyla realizována. Po VIII. sjezdu SZM však přistál na stole našich slovenských soudruhů další dárek, tentokrát ze společné manželské kuchyně páru KSČM-KSS. Poprvé za mnoho let nemohl zástupce SZM na tradičním setká-

ní na pomezí vystoupit. Nebylo to nijak zdůvodňováno, zkrátka nemohl. Ostatně, v případě SMKČ-KSM byl postup podobný, na moravsko-slovenském pomezí jsme naposledy hovořili v r. 2007 a od té doby se také nikdo neobtěžoval nám říci, v čem se situace změnila.

A tak jsme si během posledních pár let zvykli, ale odmítáme se s tím smířovat, že se vedoucí představitelé některých krajanských organizací KSČM, ale hlavně ÚV KSČM, stále bojí, aby někdo na akci KSČM nevystoupil se skutečně komunistickým projevem.

Přesto jsme se v Holíči setkali převážně se soudruhy, se kterými je rozumná řeč a se kterými jsme měli možnost prodiskutovat aktuální témata týkající se naší činnosti, a to jak blízkí se předvolební kampaň, tak i II. sjezd SMKČ.

Troufíme si posláni, zaměřeni účasti na této i dalších podobných akcích charakterizovat následovně: využijete-li ho k dosti odlišným účelům (kontakty s novými lidmi, agitace, propagace), než jak je běžně vnímáno (poslouchání sáhodlouhých proslovů, sledování máškarád), pak můžete odjždět minimálně se smíšenými pocity. Budete-li se držet „většinového“ pojetí, ztratíte čas, nervy i poslední zbytky iluzí.

Jiří HRÁČEK, Lukáš KOLLARČÍK

Čítaj, píš, rozširuj, organizuj sa!

Časopis si môžeš predplatiť na adrese

redakcia.vzdor@gmail.com

Na danú adresu tiež môžeš posilať svoje námety, pripomienky, texty, polemiku i kritiku

Solidarity with African miners!

Vešanie

Vlado Sládek

Na steny domu bieleho sa vešajú noví prezidenti v ráme,
na háky zmastené sa vešajú údeného kusu v kráme.

Na háčiky sa vešajú prezlečené kabáty a saká,
vešajú sa i zástavy cudzie – už je doba taká.

Na prsia sa vešajú rozbíjačom medaily a rády,
na nosy sa vešajú odborníkov klamstvá z vlády.

Na ramená sa vešajú sľubov preplnené vaky,
vešajú sa i reklamy cudzie – i život už je taký.

Na oblohu sa vešajú B 50 – dvojky spoza veľkej mláky,
na delá sa vešajú ohrdnuté mieru vtáky.

Na dvere sa vešajú ponížených čísla cely,
vešajú sa i príkazy cudzie – chveje sa svet celý.

Na ľudí sa vešajú nehanebne dane kruté,
na občana sa vešajú parlamentných strán tváre bezcitné a duté.

Na krky sa vešajú paragrafy reforiem a špiny,
vešajú sa i slová cudzie – kradnú z našej hliny.

Na národ sa vešajú mocipánov likvidačné pokusy,
na pery sa vešajú slová – predali nás – rozobrali na kusy.
Na myseľ sa vešajú otázky – čo je za touto nechutnou snahou,
vešajú sa i symboly cudzie – naši vojaci sú kamaráti vrahov.

Na oči sa vešajú televízne vládcov gestá,
klapky z očí dolu, pozrite sa, veď nám plačú dediny a mestá.
Po našej zemi sa šíri mor kapitalistický, hnus, pach a smrad,
na bránu väznice sa vešajú veľké zámky – tam patrí Slovenska ničiteľ a kat.

Kominform

ČESKOSLOVENSKO

KOMINFORM CS

Československý komunistický kanál na YouTube

www.szm.hng.sk

komsomol.cz

Informácia pre čitateľov:

Keďže tlačnú verziu Vzduchu sa nám podarilo obnoviť po dlhšej dobe a to samostatne a nie ako prílohu mesačníka Kroky, s týmto osamostatnením sa súvisí množstvo povinností či už distribučných, ale najmä propagácia, oboznamovanie verejnosti s našim periodikom a získavanie predplatiteľov či pravidelných odoberateľov. Redakcia sa preto dohodla, že kým bude vybudované dostatočné povedomie a propagácia nášho periodika, kým stúpne počet našich čitateľov, **bude periodikum vychádzať do konca roku 2012 ako dvojmesačník. V tomto období budeme aktívne časopis propagovať a zabezpečovať odbyt, získavať predplatiteľov.** Od roku 2013 by sme prešli na mesačnú periodicitu. Týmto chceme požiadať o pomoc aj vás—čitateľov. Ak by ste vedeli mesačník rozšíriť medzi ďalších ľudí, alebo ste členom nejakej organizácie, pracovného kolektívu či združenia, kde by bol oň záujem, môžete sa stať našim distribútorom už pri odbere 5 ks. Kontaktujte nás na redakčnej adrese. —red—